

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyní Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **XXX**
bytem XXX

zastoupený advokátem JUDr. Stanislavem Hájkem
se sídlem Plzeň, náměstí Republiky 28

proti žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad**
se sídlem Praha 5, Na Popelce 2/16

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu ze dne 16.3.2016
č.j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) ředitel Národního bezpečnostního úřadu zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu ze dne 1.12.2015, č.j. X (dále též „prvostupňové

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

rozhodnutí“) o nevydání osvědčení žalobci pro přístup k utajovaným informacím pro stupeň utajení „Důvěrné“ (dále jen „osvědčení „Důvěrné““). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že na základě žádosti žalobce o vydání osvědčení bylo podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 412/2005 Sb.“ nebo jen „zákon“) dne 28.8.2015 zahájeno bezpečnostní řízení. Národní bezpečnostní úřad (dále jen „Úřad“ nebo „NBÚ“) při rozhodování v řízení vycházel nejen ze skutečností uvedených žalobcem v žádosti o vydání osvědčení a v písemnostech tvořících nedílnou součást žádosti, ale rovněž ze skutečností zjištěných úkony v řízení podle § 107 zákona a pohovorem provedeným se žalobcem podle § 105 zákona, které byly realizovány v řízení o vydání osvědčení „Důvěrné“ a dále v rámci prověřování podle § 110 odst. 1 zákona po vydání osvědčení č. X pro stupeň utajení „Tajné“ s dobou platnosti od 30.1.2009 do 29.1.2016 (dále jen „osvědčení „Tajné““), jehož byl žalobce držitelem, a následně v řízení o zrušení platnosti osvědčení „Tajné“ zahájeném 25.9.2014 podle § 101 odst. 1 zákona. Úřad po vyhodnocení zjištěných skutečností dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona, neboť u něho existuje bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 2 písm. d) zákona, tj. chování, které má vliv na důvěryhodnost a ovlivnitelnost žalobce a může ovlivnit jeho schopnost utajovat informace, a dále bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 3 písm. e) zákona, tj. styk s osobou, která vyvíjí nebo vyvíjela činnost proti zájmům České republiky. Proto ve věci žádosti žalobce o vydání osvědčení „Důvěrné“ rozhodl tak, že se mu toto osvědčení nevydává. Úřad v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí o nevydání osvědčení konstatoval, že v jednáních žalobce blíže popsanych v utajované zprávě příslušné zpravodajské služby evidované pod č.j. X a v utajovaných zprávách příslušných orgánů státu evidovaných v bezpečnostním svazku žalobce jako utajované přílohy úředního záznamu č.j. X shledal naplnění skutkové podstaty bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona, tedy chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost žalobce a může ovlivnit jeho schopnost utajovat informace. Na základě výše uvedených utajovaných zpráv příslušné zpravodajské služby a příslušných orgánů státu, v kontextu utajované zprávy zpravodajské služby, která je v bezpečnostním svazku evidována pod č.j. X, Úřad u žalobce rovněž shledal existenci bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 písm. e) zákona, tedy styky s osobou, která vyvíjí nebo vyvíjela činnost proti zájmu České republiky. Pokud jde o podklady utajovaného charakteru pro vydání rozhodnutí, Úřad v odůvodnění rozhodnutí o nevydání osvědčení vysvětlil, že v souladu s § 122 odst. 3 zákona nemůže uvést bližší informace o konkrétním jednání žalobce, kterým naplnil skutkovou podstatu bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona, a dále v souladu s tímto ustanovením nemůže uvést, kdo je osobou, která vyvíjí a vyvíjela činnost proti zájmům České republiky, s níž se žalobce stýkal, ani bližší informace o konkrétní činnosti této osoby proti zájmům České republiky, nebo blíže popsat povahu styků žalobce s touto osobou, neboť by byl závažným způsobem ohrožen zájem zpravodajské služby a orgánů státu, potažmo České republiky, na ochraně jimi postoupených informací. Jsa limitován zmíněným zákonným omezením, Úřad může ke shledanému bezpečnostnímu riziku podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona toliko uvést, že jednání, ve kterých shledal chování, které má vliv na důvěryhodnost a ovlivnitelnost žalobce a na jeho schopnost utajovat informace, se žalobce dopustil v rozhodném období podle § 14 odst. 4 zákona a má souvislost s jeho nadstandardními kontakty s osobami z veřejné a podnikatelské sféry. Ke shledanému bezpečnostnímu riziku podle § 14 odst. 3 písm. e) zákona pak Úřad uvedl, že žalobce měl styky, které Úřad hodnotí jako

nadstandardní, s konkrétní osobou, která podle informací sdělených Úřadu příslušnou zpravodajskou službou vyvíjela a vyvíjí činnost proti zájmu České republiky ve smyslu § 2 písm. b) zákona, a to proti zájmu na zajištění vnitřního pořádku České republiky a na ochraně ekonomiky České republiky. Pokud jde o vlastní vyhodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí, Úřad odkázal na dokument Vyhodnocení bezpečnostního řízení č.j. X, který je založen pod pořadovým č. 7 v utajované části bezpečnostního svazku žalobce. Dále Úřad v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí o nevydání osvědčení z hlediska § 14 odst. 6 zákona v mezích daných ustanovením § 122 odst. 3 zákona uvedl, že jednání žalobce, ve kterých byla shledána bezpečnostní rizika, nemají povahu jednorázového vybočení, ale jsou dlouhotrvajícím a opakovaným jevem, kdy Úřad současně důvodně předpokládá i jejich pokračování v budoucnosti. Tato jednání se zdají být svou povahou soukromou záležitostí žalobce, významně však zasahují do jeho profesní sféry života a jsou způsobilá ji závažně narušit, současně mají významný přesah do oblasti utajovaných informací, neboť činí žalobce nedůvěryhodným a současně svědčí o jeho ovlivnitelnosti, a tudíž nedávají Úřadu záruku, že žalobce jako držitel osvědčení by vždy nakládal s utajovanými informacemi odpovědně a svědomitě, dodržoval veškeré zákonem stanovené povinnosti a nedopustil jejich zneužití ve svůj prospěch nebo ve prospěch třetích osob. Ke shledanému bezpečnostnímu riziku podle § 14 odst. 3 písm. e) zákona pak Úřad konstatoval, že žalobce musel být minimálně srozuměn alespoň s částečným obsahem a povahou činnosti, kterou osoba, se kterou udržoval nadstandardní styky, vyvíjela a vyvíjí. Závěrem Úřad zdůraznil, že na osoby, které mají mít přístup k utajované informaci, jsou kladeny zvýšené nároky na zodpovědnost, spolehlivost, důvěryhodnost, dodržování režimových opatření a respekt k právním předpisům. Podle Úřadu nelze žalobce s odkazem na zjištěné informace za takovou osobu v žádném případě považovat.

2. Ředitel Úřadu v odůvodnění napadeného rozhodnutí pro úplnost uvedl, že rozhodnutím Úřadu ze dne 1.12.2015, č.j. X byla zrušena platnost žalobcova osvědčení „Tajné“, neboť Úřad u něj shledal bezpečnostní rizika podle § 14 odst. 3 písm. d) a e) zákona.
3. V řízení o rozkladu, který žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu o nevydání osvědčení „Důvěrné“, ředitel Úřadu dospěl k závěru, že Úřad si pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladových materiálů a zjištěné skutečnosti vyhodnotil správně. Osvědčení „Důvěrné“ nebylo žalobci vydáno právem, neboť nesplňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti uvedenou v § 12 odst. 1 písm. d) zákona z důvodu výskytu bezpečnostních rizik ve smyslu ustanovení § 14 odst. 3 písm. d) a e) zákona.
4. Z utajované zprávy příslušné zpravodajské služby stupně utajení „Důvěrné“, jejíž kopii Úřad pořídil dne 15.9.2015 z bezpečnostního svazku žalobce reg. č. X týkajícího se osvědčení „Tajné“, evidované pod č.j. X, dále z utajované zprávy příslušného orgánu státu stupně utajení „Vyhrazené“, jejíž kopii Úřad pořídil dne 14.9.2015 z bezpečnostního svazku žalobce reg. č. X týkajícího se osvědčení „Tajné“, evidované jako příloha č. 1 úředního záznamu č.j. X a rovněž z utajované zprávy příslušného orgánu státu stupně utajení „Vyhrazené“, jejíž kopii Úřad pořídil dne 14.9.2015 z bezpečnostního svazku žalobce reg. č. X týkajícího se osvědčení „Tajné“, evidované jako příloha č. 3 úředního záznamu č.j. X, se podle ředitele Úřadu podávají k žalobci informace, které představují skutečnosti, v nichž lze shledat bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona, tedy chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost žalobce a na jeho schopnost

utajovat informace. Z předmětných utajovaných zpráv příslušné zpravodajské služby a příslušného orgánu státu ve spojení s utajovanou zprávou příslušného orgánu státu stupně utajení „Důvěrné“ evidovanou pod č.j. X se současně podávají informace k žalobci, které představují skutečnosti, v nichž lze dovozovat výskyt bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 písm. e) zákona, tedy styky s osobou, která vyvíjí nebo vyvíjela činnost proti zájmu České republiky. Utajovaná zpráva příslušného orgánu státu evidovaná pod č.j. X jako dokument poř. č. 5 utajované části bezpečnostního svazku žalobce reg. č. X, kterou Úřad obdržel a pod č.j. X zaevidoval v rámci bezpečnostního řízení vedeného k jinému subjektu, obsahuje popis činností a aktivit jedné z osob, se kterou byl žalobce v nadstandardním kontaktu. Kopii této zprávy Úřad pořídil a do bezpečnostního svazku žalobce reg. č. X založil dne 22.9.2015.

5. Pokud jde o neutajované přílohy (1 – 7) zprávy příslušného orgánu státu (evidována jako příloha č. 3 úředního záznamu č.j. X), zařazené jakožto příloha úředního záznamu č. X, kterou Úřad pořídil dne 14.9.2015 a zařadil do bezpečnostního svazku žalobce reg. č. X pod pořadovým č. 24, konkrétně přepisy vybraných odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu podle § 88 odst. 1 trestního řádu prováděných v rámci několika odposlechových akcí, dále úřední záznamy ze dne 22.4.2013 a ze dne 23.4.2013 o průběžném vyhodnocení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 odst. 1 trestního řádu prováděného v rámci akce „BOBO“ a rovněž úřední záznam ze dne 23.4.2013, tyto obsahují informace o vztahu žalobce k osobám I. R., V. R. a Mgr. J. N. V naposledy uvedeném úředním záznamu se mj. uvádí, že osoba J. N. se osobně zajímala o pracovní pozici žalobce s cílem jeho umístění do řídicí pozice u Útvaru zvláštních činností SKPV (dále jen „ÚZČ“) a o tomto záměru přesvědčovala i osobu P. N., která měla umístění žalobce do pozice u ÚZČ docílit mj. prostřednictvím policejního prezidenta. Rovněž se zde uvádí, že žalobce je v úzkém kontaktu s osobou I. R. a jeho pravou rukou V. R. Osoby I. R. a V. R. se se žalobcem dobře znají, zjevně mu důvěřují, osobně se scházejí, a to i na místech, která jsou pro většinu jiných osob nepřístupná. Předmětem jednání mezi osobou I. R. (či osobou V. R.) a žalobcem je zejména poskytování informací ze strany žalobce. Dále se zde uvádí, že žalobce je s největší pravděpodobností k vykonávání různých činností těmito osobami přímo úkolován, že komunikuje s osobou I. R. jako přítel či spíše obchodní partner a předmětem spolupráce osob I. R. a V. R. se žalobcem je mj. také poskytování informací týkajících se aktuální činnosti Policie ČR, zejména zmíněného ÚZČ, přesněji informací ve vztahu k závadovému (kriminálnímu) prostředí. Dále jsou zde hodnoceny vztahy žalobce s osobami veřejné, politické a podnikatelské sféry jakožto nadstandardní a naprosto neodpovídající jeho pracovnímu zařazení a funkci. Je zde konstatováno, že v souvislosti s výkonem činnosti policejního důstojníka zařazeného jak na ÚZČ, tak na Územním odboru Liberec Krajského ředitelství policie Libereckého kraje PČR by žalobce při oficiálních jednáních neměl přijít do styku ani s jednou z výše uvedených osob. V závěru předmětného úředního záznamu se uvádí, že charakter komunikace žalobce s těmito osobami vypovídá spíše o jeho podřízeném postavení srovnatelném s pozicí „zaměstnanec“, resp. vykonavatele svěřených úkolů.
6. Ředitel Úřadu konstatoval, že konkrétní informace, úvahy a závěry Úřadu o výskytu shledaných bezpečnostních rizik jsou v souhrnu uvedeny ve Vyhodnocení bezpečnostního řízení č.j. X ze dne 30.9.2015, které je založeno pod pořadovým č. 7 v utajované části bezpečnostního svazku žalobce reg. č. X, a v němž je vše náležitě a podrobně popsáno.

7. Ředitel Úřadu připomněl, že úprava ochrany utajovaných informací je z důvodu bezpečnostních zájmů státu založena na principu vyloučení jakýchkoliv pochybností o bezpečnostní spolehlivosti prověřované osoby. Nedostatek bezpečnostní spolehlivosti může být dán již při pouhém podezření na existenci bezpečnostního rizika. Bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona ředitel Úřadu u žalobce shledal v jeho jednáních, která jsou blíže popsána v utajované zprávě příslušné zpravodajské služby evidované pod č.j. X, v utajovaných zprávách příslušného orgánu státu evidovaných jako přílohy č. 1 a 3 úředního záznamu č.j. X. Na základě výše uvedených utajovaných zpráv příslušné zpravodajské služby a příslušného orgánu státu, v kontextu utajované zprávy zpravodajské služby, která je evidována pod č.j. X, ředitel Úřadu u žalobce spatřuje též bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 3 písm. e) zákona. Z obsahu shromážděného spisového materiálu lze důvodně usuzovat, že žalobce měl velmi nadstandardní styky s osobami veřejného, politického i podnikatelského prostředí. Předmětné kontakty nemají povahu jednorázového vybočení, nýbrž jsou dlouhotrvajícím a opakovaným jevem a jde o styky nikoliv nahodilé. Pokud jde o popis skutkové podstaty uvedených bezpečnostních rizik, ředitel Úřadu v odůvodnění napadeného rozhodnutí poznamenal, že v souladu s § 122 odst. 3 zákona nelze v rozhodnutí uvést bližší informace o konkrétním jednání žalobce, kterým naplnil skutkovou podstatu bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona, a dále není možné uvést, kdo je závadovou osobou, s níž se žalobce stýkal, ani bližší informace o konkrétní činnosti této osoby proti zájmům České republiky, nebo blíže popsat povahu styků žalobce s touto osobou, neboť by byl závažným způsobem ohrožen zájem zpravodajské služby a orgánů státu, potažmo České republiky, na ochraně jimi postoupených informací. Ke shledanému bezpečnostnímu riziku podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona ředitel Úřadu v obecné rovině uvedl, že závadového jednání se žalobce dopustil v rozhodném období podle § 14 odst. 4 zákona a toto jednání má souvislost s jeho nadstandardními kontakty s osobami z veřejné a podnikatelské sféry. Ke shledanému bezpečnostnímu riziku podle § 14 odst. 3 písm. e) zákona pak uvedl, že žalobce měl nadstandardní styky s konkrétní osobou, která podle informací sdělených Úřadu příslušnou zpravodajskou službou vyvíjela a vyvíjí činnost proti zájmu České republiky, a to proti zájmu na zajištění vnitřního pořádku České republiky a na ochraně ekonomiky České republiky. Ředitel Úřadu zdůraznil, že předmětné styky žalobce se neslučovaly s jeho pozicí, kterou v rámci Policie České republiky zastával, ať už se jednalo o pozici u ÚZČ nebo o pozici v rámci Územního odboru Liberec Krajského ředitelství policie. Závadové jednání žalobce důvodně zakládá pochybnosti o jeho nestrannosti a o řádném a svědomitém výkonu funkce veřejného činitele, potažmo pak i o jeho schopnosti a ochotě dodržovat zásady ochrany utajovaných informací. S ohledem na povahu a četnost vztahů žalobce se závadovou osobou existuje reálné riziko toho, že žalobce nebude ve styku se závadovou osobou zachovávat nutnou míru opatrnosti a ostražitosti, jaká přísluší utajovaným informacím, případně by mohl být touto osobou ovlivněn či využit.
8. K rozkladové námitce žalobce, že údaje uvedené v rozhodnutí o nevydání osvědčení jsou nepravdivé, ředitel Úřadu konstatoval, že neshledává důvod jakkoliv pochybovat o pravdivosti a věrohodnosti poskytnutých informací. Tvrzení žalobce, že rozsah jeho styků s osobami uvedenými v rozhodnutí nebyl nadstandardní a že se ze strany médií jedná o štvavou kampaň vůči jeho osobě, nepokládá ředitel Úřadu za přesvědčivé, neboť dle shromážděného spisového materiálu je rozsah kontaktů žalobce s uvedenými osobami

opravdu značný. Ředitel Úřadu se neztotožnil ani s tvrzením žalobce o účelovém převzetí části odposlechů. Uvedl, že se jedná o úkony podle trestního řádu, jejichž výsledek není sám o sobě použitelný jako důkaz v rámci trestního řízení, což ale nebrání Úřadu v tom, aby k těmto zjištěním přihlédl a provedl porovnání zjištění vyplývajícího z neutajované a utajované části bezpečnostního svazku. S ohledem na shromážděný spisový materiál ředitel Úřadu přisvědčil závěru Úřadu, že žalobci musely být některé poměrně zásadní skutečnosti týkající se činnosti závadové osoby známy, a to zejména s ohledem na jeho pracovní zařazení. Pozitivní hodnocení žalobce jeho zaměstnavatelem nemůže zjištěné bezpečnostní riziko zhojit či zmírnit.

9. Žalobou ze dne 11.5.2016 podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení prvostupňového rozhodnutí Úřadu o nevydání osvědčení „Důvěrné“. V žalobě předně zmínil, že jako policista pracuje od roku 1981. V rámci služebního poměru policisty od roku 2007 zastával takové pracovní pozice, které pro svůj výkon vyžadovaly osvědčení pro přístup k utajovaným informacím. Žalobce byl držitelem osvědčení „Tajné“ a v dostatečném předstihu před vypršením jeho platnosti si požádal o vydání osvědčení „Důvěrné“. V letech 2007 až 2015 nebyl ze strany žalovaného jakkoliv dále se svým vědomím prověřován, a proto pro něho bylo překvapující, když byl dne 19.3.2015 vyzván k pohovoru a dále s ním bylo zahájeno řízení o zrušení platnosti osvědčení pro stupeň „Tajné“.
10. Žalobce dále zmínil závěr o nesplnění podmínky bezpečnostní spolehlivosti, ke kterému žalovaný dospěl na základě šetření provedeného zpravodajskou službou a na podkladě blíže nespecifikované informace, kterou žalovaný obdržel v rámci bezpečnostního řízení vedeného k jinému subjektu, jejímž obsahem je popis činnosti a aktivit jedné z osob, se kterou měl být žalobce v nadstandardním kontaktu. Žalobci nejsou známy závěry zpravodajské služby (výsledky jejího šetření) ani obsah dalších utajovaných informací, z neutajované části bezpečnostního svazku a na podkladě dotazů však má relativní představu o povaze informací, které tvoří podklady žalovaného. Domnívá se, že osobou, se kterou má být podle Úřadu v nadstandardním kontaktu, je osoba D. B., se kterou se zná 10 let. Tato osoba je držitelem osvědčení pro stupeň utajení „Tajné“. Jediným kontaktem žalobce s touto osobou mimo čistě společenských aktivit byla prosba uvedené osoby o zprostředkování kontaktu na technika, který by namontoval bezpečnostní zařízení do jí používaného vozidla značky Audi. Této prosbě žalobce vyhověl a požádal svého známého technika, v té době již bývalého policistu z ÚZČ, o tuto službu. Žalobce v tom nespatřuje žádné protiprávní ani závadové jednání. Zdůrazňuje, že této a ani jakýmkoliv jiným osobám stojícím mimo služební poměr, vyjma kolegů policistů stojících ve vztahu k žalobci v nadřízeném nebo podřízeném postavení, nikdy nesdělil jakoukoliv služební informaci, natož pak informaci utajovanou.
11. K informacím, o které se opírá napadené rozhodnutí a které tvoří neutajovanou část bezpečnostního svazku, žalobce uvedl, že nepopírá, že by měl kontakt s osobami I. R. a V. R.. Jednalo se ale o kontakty čistě pracovní povahy. V rámci těchto kontaktů žalobce těmto ani jiným osobám stojícím mimo ÚZČ nikdy nepředal informace mající služební povahu a již vůbec jimi nebyl úkolován, jak tvrdí žalovaný v napadeném rozhodnutí. Tvrzení Úřadu, že žalobce neměl z pozice své funkce u policie s těmito osobami vůbec přijít do styku, označil žalobce za zavádějící. Tyto kontakty podle něj naopak byly pro

potřeby činnosti policejních složek víc než přínosné, a to z hlediska získávání informací. Uvedené osoby používaly nejmodernější spojení a zabezpečení, tedy měly přehled v oblasti, kterou se žalobce zabýval, a pro policejní složky bylo přínosné mít povědomí o možnostech jejich komunikace. Žalobce považuje za zavádějící tvrzení žalovaného, že se při své oficiální pracovní činnosti na ÚZČ nemohl setkávat s osobami z veřejného, podnikatelského a politického prostředí. Jako vedoucí koordinace vnějších vztahů ÚZČ mohl žalobce podle platného organizačního řádu útvaru jako jediný z útvaru oficiálně vystupovat na veřejnosti, a to z důvodu dekonspirace ostatních policistů. Vystupoval tak v obchodních případech, při výběru operativní techniky, přípravě při uzavírání kupních smluv, při projednávání a přípravě zákonných a podzákonných norem, rovněž zastupoval útvar při jednání s poskytovateli telekomunikačních služeb. O všech těchto kontaktech a jednáních žalobce sepisoval úřední záznamy. Žalobce popřel, že by měl nadstandardní styky s osobou J. N. S touto osobou se setkal pouze několikrát na společenských akcích, kde se oba bavili na téma elektronické komunikace. Po svém odchodu z vedení ÚZČ žalobce přestal se všemi uvedenými osobami komunikovat, neboť informace od nich již nepotřeboval k výkonu své služební činnosti. V rámci své služební náplně žalobce zajišťoval rovněž speciální operativní činnost související s přípravou a prováděním odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a sledováním osob a věcí ve smyslu § 88 a § 158d trestního řádu. V praxi to znamenalo, že mohl osobně toto sledování osob a věcí provádět a stýkat se za tímto účelem se sledovanými lidmi. Mezi těmito lidmi pak byly i osoby uváděné žalovaným jakožto osoby vyvíjející činnost proti zájmům ČR. Tvrzení žalovaného, že tyto kontakty přesahovaly a vybočovaly mimo rámec žalobcovy služební náplně a byly dlouhodobé povahy, je v rozporu s obsahem pracovní (služební) náplně žalobce. Z jejího popisu vyplývá, že činnost žalobce v rámci ÚZČ byla především koordinační, a to uvnitř útvaru i navenek. Žalobce např. zpracovával návrhy smluv s osobami vykonávajícími telekomunikační činnost a zastupoval útvar při jednání s jinými orgány a organizacemi v rozsahu vymezené působnosti, tedy prováděl činnost, která spočívala rovněž v komunikaci navenek útvaru. Spektrum činností žalovaným uváděných osob a jejich kontaktů bylo navíc tak široké, že nebylo možné, aby žalobce v rámci své činnosti u PČR, kdy vykonával rovněž koordinaci vnějších vztahů, na tyto osoby nenarazil.

12. Žalobce dále v žalobě poukázal na úřední záznamy Policie ČR – Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu (dále jen „ÚOOZ“) o průběžném vyhodnocení odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu, ve kterých jsou popisovány údajné nadstandardní vztahy žalobce s osobami J. N., D. B. a dalšími. Z obsahu těchto dokumentů má dle zpracovatelky kpt. G. M. vyplývat snaha žalobce a ostatních zde uvedených osob o instalaci žalobce do čela ÚZČ. V dalším úředním záznamu ze dne 23.4.2013, vztahujícím se k činnosti osoby J. N., jsou zpracovatelkou popisovány chystající se personální změny na ÚZČ. V těchto dokumentech je žalobce vykreslen jako osoba naprosto nedůvěryhodná, mající nestandardní kontakty s lidmi, které žalovaný označil za osoby, které vyvíjely nebo vyvíjí činnost směřující proti zájmům ČR a využívající těchto kontaktů ke svému povýšení. Podle žalobce však z obsahu těchto záznamů není zcela zřejmé, z jakých informací zpracovatel ve svých závěrech vycházel. Zároveň je s podivem, proč „závažné“ informace vztahující se k žalobci nebyly ihned poskytnuty GIBS, tedy orgánu, který je přímo příslušný k prověření podezření u příslušníků Policie ČR, nebo proč tyto závažné informace nebyly předány nadřízeným žalobce. Z výpisu evidence GIBS je zřejmé, že žalobce byl za celou dobu svého služebního poměru u PČR prověřován pouze jednou, a to

v roce 2012 pro podezření ze zneužití pravomoci úřední osoby, které se vztahovalo k úplně jinému jednání. Toto podezření inspekce usnesením ze dne 30.11.2012 podle § 159a odst. 1 trestního řádu odložila. Z výše uvedených dokumentů není jasné, za jakým účelem byly sepsány, komu byly adresovány a z jakých podkladů (vyjma pár vět přepsaných z odposlechu hovoru telekomunikačního provozu) zpracovatel vycházel. Tyto skutečnosti vzbuzují závažnou pochybnost o důvěryhodnosti jejich obsahu.

13. Žalobce považuje za zarážející, kdo a na základě jakých důkazů má oprávnění stanovit, že výše uvedené osoby jsou skutečně osobami, které v roce 2013 vyvíjely činnost směřující proti zájmům ČR. Zdůraznil, že osoby J. N., I. R. a V. R. v první polovině roku 2013 nebyly obviněny z žádného trestného činu. Osoba J. N. navíc zastávala důležitou pozici na Úřadu vlády ČR a byla s největší pravděpodobností prověřena žalovaným. Pokud při určení, která osoba představuje bezpečnostní riziko, žalovaný vychází pouze z informací z otevřených zdrojů, tedy novinových článků, reportáží a informací novinářů, je pak s podivem, jak mohl v minulosti získat bezpečnostní prověrku např. I. L. a jiné osoby hojně diskutované v médiích v souvislosti s různými podezřeními. K výpisům telefonních hovorů, ve kterých figuruje jako osoba, o níž se jiné osoby zmiňují jako o vhodném kandidátovi na pozici ředitele ÚZČ, žalobce uvedl, že nemohl ovlivnit, zda tyto osoby o něm s někým dalším hovoří bez jeho vědomí a v jaké souvislosti, naopak mohl být těmito osobami nevědomky využit v rámci jejich konkrétních zájmů. Stejně tak nemohl ovlivnit, jaké informace o jeho osobě napíší novináři, jestli se tyto informace zakládají na pravdě a z jakých zdrojů čerpají.
14. Závěrem žalobce poukázal na svou kariéru u policie trvající 34 let, během které se nedopustil žádného jednání, které by bylo kvalifikováno jako trestný čin, kázeňský nebo jiný přestupek. Zmínil své vzdělání, jazykové znalosti, úspěchy při budování policejního útvaru a dosažená ocenění jeho práce a uvedl, že svou pověst by rozhodně neohrozil tím, že by vynášel informace nebo se vědomě stýkal s rizikovými osobami. Zmínil též, že za jeho působení v rámci ÚZČ žádné informace neunikly. Je toho názoru, že v jeho případě šlo o cílenou diskreditační kampaň ze strany některých novinářů a pracovníků státní správy, jejímž cílem bylo jeho vyřazení z výběrového řízení na post ředitele ÚZČ, které probíhalo koncem roku 2012 a následně náměstka ÚZČ v roce 2013 a 2014. Za pozoruhodnou pokládá časovou souvislost mezi utajovanou zprávou, kterou žalovaný obdržel v návaznosti na určité konkrétní novinové články. Je přesvědčen, že za odebráním osvědčení v jeho případě byla pouze snaha zabránit mu v dalším kariérním postupu u policie. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že veškerá jednání, která jsou mu vytýkána, se měla dít v návaznosti na mediální kampaň, která byla proti žalobci vedena a zapadá přesně do období listopadu a prosince roku 2014, tedy do doby, kdy probíhalo výběrové řízení na post náměstků ÚZČ. Postup a závěry žalovaného proto žalobce považuje za účelové a tendenční.
15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že šetření k osobě žalobce proběhlo zcela v souladu se zákonem. Zpráva zpravodajské služby evidovaná pod č.j. X, kterou žalovaný obdržel dne 7. 4.2014, byla žalovanému zaslána k jeho žádostem podle § 107 odst. 1 zákona, jež byly reakcí na informace, které se objevily v otevřených zdrojích a byly podnětem k zahájení prověřování ve smyslu § 110 zákona, zda žalobce i nadále splňuje podmínky pro vydání osvědčení „Tajné“, jehož byl

toho času držitelem. Zpravodajská služba v předmětné zprávě poskytla žalovanému informace, kterými k žalobci řízení v té době disponovala a které poskytla ze svých evidencí, tedy žalovaný nepožadoval informace nad rámec úkonů podle § 107 odst. 1 zákona. Rovněž ani později v řízení o zrušení platnosti osvědčení „Tajné“ (zahájeném podle § 101 odst. 1 zákona) žádná ze žádostí žalovaného nešla nad rámec úkonů podle § 107 odst. 1 zákona. Postupu podle dalších odstavců ustanovení § 107 zákona ani nebylo třeba, neboť získané informace postačovaly ke zjištění úplného stavu věci.

16. K námitkám, které se týkají správnosti jeho závěrů o výskytu bezpečnostních rizik u žalobce, žalovaný opětovně zdůraznil, že úprava utajovaných informací je z důvodu ochrany bezpečnostních zájmů ČR založena na principu vyloučení jakýchkoliv pochybností o bezpečnostní spolehlivosti dané fyzické osoby. Nedostatek bezpečnostní spolehlivosti může být dán již jen při pouhém podezření na existenci bezpečnostního rizika. S ohledem na skutečnost, že podkladové materiály, z nichž při rozhodování vycházel, obsahují utajované informace, se k tomuto souboru námitek žalovaný nemůže podrobně vyjádřit. Má ale za to, že v rozhodnutí zřetelně popsal zjištěné skutečnosti a označil podklady, ze kterých při svých úvahách o výskytu bezpečnostních rizik vycházel. Je přesvědčen, že v řízení postupoval tak, aby byl úplně a přesně zjištěn stav věci v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Ze skutečností vyplývajících z listin obsažených ve správním spise lze dovodit závěr o tom, že u žalobce existují shledaná bezpečnostní rizika. Žalovaný v tomto směru odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž jsou skutečnosti zjištěné k osobě žalobce popsány v rozsahu, který žalovanému dovoluje ustanovení § 122 odst. 3 zákona. Současně odkázal na Vyhodnocení bezpečnostního řízení č.j. X ze dne 30.9.2015, kde jsou podrobně popsány úvahy a závěry žalovaného o výskytu shledaných bezpečnostních rizik. Pokud jde o neutajované podklady, zejména přepisy odposlechů, jejich obsah žalovaný popsal v odůvodnění rozhodnutí. Spolu s ostatními shromážděnými podklady ve svém souhrnu dokumentují rozsah a povahu styků žalobce s osobami, které vyvíjejí nebo vyvíjely činnost proti zájmům České republiky a dle názoru žalovaného jednoznačně potvrzují, že jde o nadstandardní styky, které nemají povahu jednorázového vybočení, nýbrž jsou dlouhotrvajícím a opakovaným jevem. Nejedná se o styky nahodilé či „čistě pracovní povahy“. Žalovaný tedy nesdílí vysvětlení žalobce ohledně povahy styků se závadovými osobami, neboť je na základě zjištěných skutečností přesvědčen, že žalobcovy kontakty se závadovými osobami přesahovaly a vybočovaly mimo rámec žalobcovy služební náplně. Pokud jde o žalobcovu argumentaci, že proti němu nebylo zahájeno žádné trestní stíhání, žalovaný uvedl, že při ověřování existence bezpečnostních rizik na základě dostupných informací posuzuje, zda chování účastníka řízení může být bezpečnostním rizikem. Úřad neposuzuje, zda chování účastníka řízení vykazuje znaky skutkové podstaty trestného činu, ani se nevyjadřuje k otázce, zda chování je dostatečně prokázáno, pouze zvažuje, zda z daného množství informací nevyplývá k dané osobě možnost některého ze zákonem presumovaných bezpečnostních rizik. Bezpečnostní řízení, na rozdíl od řízení trestního, není ovládáno zásadou *in dubio pro reo*, naopak je postaveno na principu vyloučení jakýchkoli pochybností o bezpečnostní spolehlivosti toho kterého účastníka řízení. Účelem bezpečnostního řízení není posuzovat vinu a popř. trestat, účelem je posoudit, zda je účastník řízení (žalobce) schopen zajistit ochranu utajovaných informací, k nimž již má či může mít v budoucnu přístup. Úřad na jedné straně sice nesmí rezignovat na svou povinnost úplně a přesně zjistit stav věci, ale na druhou stranu od něj nelze očekávat, že bude nahrazovat úlohu orgánů činných v trestním

řízení. Námitku žalobce, že postup a závěry žalovaného jsou účelové a tendenční, neboť žalovaný konal v návaznosti na mediální diskreditační kampaň, která byla proti žalobci vedena, žalovaný odmítl s tím, že podnětem k zahájení prověřování podle § 110 zákona byly informace z otevřených zdrojů již ze sklonku roku 2013. Poté, co se potvrdila závažnost prvotních informací, bylo řízení podle § 101 zákona zahájeno oznámením Úřadu ze dne 19. 9.2014, č.j. X. Žalovaný nevycházel toliko z podkladů poskytnutých GIBS, která je orgánem vykonávajícím nezávislou kontrolu zákonnosti chování příslušníků a zaměstnanců vybraných bezpečnostních sborů, nýbrž i z podkladů dalších orgánů státu. Na základě vyhodnocení shromážděného materiálu dospěl k závěru, že jsou dány závažné a dostatečně doložené pochybnosti ohledně přístupu žalobce k ochraně utajovaných informací, jeho loajality a důvěryhodnosti. Za těchto okolností mu nezbylo než plnit svou preventivní roli v rámci ochrany utajovaných informací. Musel tedy žalobci odepřít přístup k utajovaným informacím, neboť spisový materiál obsahuje skutečnosti, které ve svém souhrnu logicky a důvodně vyvolávají pochybnost o jeho bezpečnostní spolehlivosti.

17. Podáním ze dne 1.3.2017, která dále doplnil podáními ze dne 7.6.2017 a ze dne 21.3.2018, žalobce sdělil soudu, že se dne 19.12.2016 obrátil na Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 5 s podezřením na cílené vyhotovení úředních záznamů Policie ČR – ÚOOZ o průběžném vyhodnocení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, ve kterých jsou popisovány údajné nadstandardní vztahy žalobce s osobami J. N., D. B., a dalšími, a jejich následný únik do médií mající za cíl poškodit jeho osobu. Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 5 žalobcovo podání postoupilo Městskému státnímu zastupitelství a to pak Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze. Jím pak bylo žalobcovo podání ze dne 19.12.2016 postoupeno Vrchnímu státnímu zastupitelství v Olomouci. GIBS, která žalobcovo podání ze dne 19.12.2016 rovněž prošetřovala, předala věc k posouzení Vrchnímu státnímu zastupitelství v Olomouci. Poté, co Vrchní státní zastupitelství v Olomouci – pobočka Ostrava vyhodnotilo žalobcovo podání tak, že policejní orgán neporušil ustanovení § 88 odst. 8 trestního řádu, podal žalobce žádost o provedení dohledu k Nejvyššímu státnímu zastupitelství.
18. V podání ze dne 2.3.2020 žalobce nejprve citoval z vyrozumění Vrchního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 31.10.2018, podle kterého státní zástupce v předchozím postupu policejního orgánu neshledal žádné závady, a proto nebude činit ani žádná opatření k jejich odstranění. Následně žalobce označil informace (míněno zřejmě informace obsažené v úředních záznamech), které ÚOOZ PČR zaslal Úřadu, za zcela smyšlené a nevěrohodné. Uvedl, že tyto informace vznikly bez vědomí dozorců státního zástupce a žalobce nikdy nebyl k dané věci vyslechnut. Dle vyjádření Vrchního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 25.9.2019 byla daná trestní věc pravomocně skončena rozhodnutím policejního orgánu, a sice Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV (dále jen „NCOZ“) ze dne 27.3.2018 o odložení věci. Žalobce má za to, že NCOZ porušila § 88 odst. 8 trestního řádu, protože žalobce po pravomocném skončení věci neinformovala. Příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu byl dle názoru žalobce vydán na základě smyšlených skutečností a odposlech byl použit pouze k cílené diskreditaci (žalobce) na NBÚ a následnému odebrání osvědčení a nevydání nového. Neobjektivnost a zaujatost utajovaných zpráv příslušné zpravodajské služby žalobce dovozuje z propojení ÚOOZ s BIS, neboť ÚOOZ a BIS dlouhodobě spolupracují a BIS využívá k nasazení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu ÚZČ Je

pravděpodobné, že kompromitující materiály na vedoucí pracovníky BIS využili příslušníci ÚOOZ k přesvědčení příslušníků BIS k sepsání utajované zprávy, která vedla k odebrání dříve vydaného osvědčení žalobci a nevydání nového. Žalobce dále poukázal na účelové zaměření jeho osoby s P. H. a následné nezákonné předvolání ze strany orgánů Celní správy k podání vysvětlení, které podle něj inicioval Mgr. R. Š., náměstek ředitele Celní služby pro oblast pátrání. Posledně jmenovaný udržoval přátelský vztah s V. Š. a bylo v jejich zájmu, aby se žalobce nestal ředitelem ÚZČ, což dle žalobce prokazují i jím připojené citace z knihy Mgr. R. Š. s názvem „XXX“ Žalobce má za to, že odebrání a nevydání „bezpečnostní prověrky“ předcházela vysoce sofistikovaná trestná činnost naplňující znaky skutkové podstaty trestných činů zneužití pravomoci úřední osoby a pomluvy (§ 329 a § 184 trestního zákoníku), která byla prováděna pod „krytím“ utajované informace. Trestní stíhání konkrétní osoby, která NBÚ zaslala absolutně nepravdivé informace, bylo znemožněno utajením průvodního dopisu.

19. Podáním ze dne 14.5.2020 se žalobce domáhal toho, aby soud prověřil informace obsažené v utajované zprávě příslušné zpravodajské služby, z níž žalovaný vycházel při rozhodování ve věci samé, a to zejména z hlediska její důvěryhodnosti, a navrhl řízení přerušit do doby vypracování doplňující zprávy zpravodajské služby. Dále uvedl, že v trestním řízení musí být obžalovanému a jeho obhájci utajované informace zpřístupněny, přičemž není důvod, aby v případě soudního řízení správního bylo postupováno odlišně, neboť případné důsledky vyjádření utajované informace jsou v obou případech shodné.
20. V nedatovaném podání doručeném soudu dne 6.10.2020 žalobce uvedl, že v prvostupňovém rozhodnutí o nevydání osvědčení „Důvěrné“ žalobci je mimo jiné uváděn kontakt žalobce s J. N. a I. R., kteří dle žalovaného vyvíjeli činnost proti zájmům republiky. Klíčovými důkazy v trestní věci proti výše jmenovaným je odposlech a záznam telekomunikačního provozu. S informacemi o nařízení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu žalobce z titulu své funkce a zařazení u ÚZČ disponoval a je prokázáno, že tyto informace výše uvedeným osobám nesdělil, a nezmařil tak účel trestního řízení. Žalobce je tudíž osobou důvěryhodnou, odpovědnou, spolehlivou, neovlivnitelnou, dodržující režimová a bezpečnostní opatření a respekt k právním předpisům, která má mít přístup k utajovaným informacím. Jeho kontakty s výše uvedenými osobami byly zcela legitimní, byly uskutečněny ze zákonných důvodů a odpovídaly služebnímu zařazení a schválené pracovní náplni žalobce. Informace účelově zaslané NBÚ, které byly podkladem pro odebrání a nevydání „bezpečnostní prověrky“, byly podle žalobce zcela smyšlené; jejich cílem bylo žalobce poškodit a přesvědčit NBÚ k odebrání a nevydání „bezpečnostní prověrky.“ Žalobce se dále domáhal zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5.12.2017 č.j. 9 A 85/2016 – 63, jímž byla podle § 133 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., oddělena část spisu žalovaného doručená soudu dne 7.10.2016, která obsahuje utajované informace, k nimž dle sdělení žalovaného ze dne 4.10.2016 č.j. X nelze zprostit mlčenlivosti, a která byla v tomto sdělení označena jako „Příloha č. 4 – utajovaná složka „Důvěrné“, označení dle § 133 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb. – počet listů: 45 + 1 obal.“ V této souvislosti mj. poukázal na to, že za 35 let služby u policie vykonával vysoce specializované úkony u služby kriminální policie a vyšetřování, jako vedoucí služby kriminální policie schvaloval nasazení operativní techniky, a tudíž z vlastní zkušenosti zná kompletní činnost policie. Seznámení s uvedenými přílohami proto nemůže ohrozit nebo narušit činnost policie. Dodal, že není možné prozradit tajnou

informaci někomu, kdo tuto informaci zná, protože v takovém případě se nejedná o tajnou informaci. Dle žalobce není možné připustit, aby některá řízení, byť *sui generis*, byla vyňata z uplatnění zásad spravedlnosti. Právo na spravedlivý proces může být omezeno pouze ve výjimečných individuálních případech. V předmětné věci ovšem veřejný zájem na národní bezpečnosti nemohl převážet nad jeho právem na soudní ochranu, neboť utajovaný dokument, ke kterému neměl přístup, byl klasifikován jen ve stupni utajení „Vyhrazené.“ Žalobce též poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k přezkumu rozhodnutí Úřadu, jejichž podkladem byly utajované informace, se kterými nebyl účastník řízení seznámen.

21. Ve vztahu k úřednímu záznamu čj. X ze dne 23.4.2013, v němž se uvádí, že žalobce mohl nelegálním způsobem opatřit výpis telekomunikačního provozu na prověřované telefonní číslo a získané výstupy prostřednictvím D. B. poskytnout (osobě označované jako) B 36, žalobce nově namítl, že odposlech pro potřeby všech orgánů činných v trestním řízení provádí Policie České republiky, konkrétně ÚZČ, který je tzv. servisním pracovištěm. Je to jediný odloučený útvar, který technicky provádí a zabezpečuje odposlech v rámci Policie České republiky. Policie využívá specializovaného ÚZČ v komunikaci s telekomunikačními operátory prostřednictvím systému Národního telekomunikačního serveru. Tento server je umístěn na režimových pracovištích ÚZČ a je chráněn mechanickým a elektronickým zabezpečovacím systémem s přístupovými hesly a právy ke konkrétně určeným osobám pro vstup do jednotlivých prostorů a sekcí. Osoby, které mají oprávnění vstupovat do systému, mají svůj uživatelský účet, prostřednictvím něhož se do systému přihlašují. Bez zadání jména a hesla nelze pracovní stanici spustit. Pokud oprávněný pracovník edituje do systému nové požadavky, jsou chráněny dalším individuálním heslem, které je přiděleno pouze oprávněnému pracovníkovi a vedoucímu pracovníkovi pro možnost následné kontroly. Požadavky na zapojení odposlechu zajišťuje pracoviště Centra informačních systémů, které je nezávislé na Policii České republiky a nemá do něj přístup ani osoba, která vyžaduje a zadává odposlech. Tento centrální informační systém je v kontaktu s Policií České republiky výlučně prostřednictvím ÚZČ, který přebírá nové požadavky a předává je telekomunikačním operátorům. Komunikace je zprostředkována prostřednictvím elektronického počítačového spojení a veškerý přenos dat je šifrován. Pracovníci centrálního informačního systému se podílejí pouze na zadávání nových požadavků a jejich ukončování. Nemají přístup k výstupním informacím z odposlechů, ty jsou směrovány mimo pracoviště k vyžadujícím policistům. Národní telekomunikační server je z důvodu ochrany údajů odloučen od pracovišť ÚZČ. Kpt. G. M. tedy mohla zjistit dotazem do evidencí ÚZČ, případně u právnické nebo fyzické osoby zajišťující veřejnou komunikační síť nebo poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací osobu, která uskutečnila výpis telekomunikačního provozu na účastnické číslo X, jak uvádí v úředním záznamu ze dne 23.4.2013. Namísto toho bez podkladů a nepravdivě k tíži žalobce uvedla, že uvedený výpis telekomunikačního provozu mohl nelegálně opatřit on.
22. Žalobce se v podání doručeném soudu dne 6.10.2020 vymezil též proti úřednímu záznamu čj. X ze dne 23.4.2013, který podle něj obsahuje účelové a nepravdivé údaje. Popřel, že by se kdy s D. B. bavil o nasazení operativně pátracích prostředků. Pokud se v úředním záznamu uvádí, že J. N. v lednu 2013 v rámci zjišťování informace o autorovi nestandardního telefonátu asistence premiéra disponovala informacemi o uskutečněném telekomunikačním provozu na konkrétním telefonním čísle dosud neznámého

provozovatele, které získala s největší pravděpodobností od D. B., který je mohl mít právě od žalobce, namítl žalobce, že v lednu 2013 již na ÚZČ nepracoval (od 10.12.2012 do 19.2.2013 byl na pracovní neschopnosti) a nadto takovými informacemi nikdy nedisponoval. Další žalobcová argumentace obsažená v podání doručeném soudu dne 6.10.2020 se v podstatných rysech shoduje s tou, kterou uplatnil v předchozích podáních ze dne 2.3.2020 a 14.5.2020.

23. V podání ze dne 7.12.2020 žalobce namítl, že od Úřadu nedostal konkrétní odpověď na žádost ze dne 12.10.2020 o sdělení osob, které se podílely na řízení o nevydání osvědčení „Důvěrné“, a to včetně osob orgánů státu a příslušné zpravodajské služby, které se byť i dílčím způsobem podílely na shromažďování poznatků, vlastní tvorbě a jejich postoupení Úřadu. V reakci na tuto žádost Úřad žalobci dne 21.10.2020 sdělil, že mu umožnil nahlédnutí do příslušných bezpečnostních svazků vedených k jeho osobě, tj. bezpečnostních svazků reg. č. X a reg. č. X. Této možnosti žalobce využil dvakrát, a to dne 17. 12. 2015 a spolu se svým právním zástupcem dne 21. 4. 2016. S obsahem každého z uvedených svazků se tak seznámil, a seznámil se tedy i se jmény pracovníků Úřadu podílejících se na řízení v 1. stupni, tak i na řízení o rozkladech, včetně členů rozkladové komise ředitele Úřadu, jejichž jména jsou uvedena v záhlaví dokumentu označeného jako usnesení rozkladové komise, jehož částečnou kopii si žalobce nechal po nahlížení vyhotovit a Úřad zároveň podotkl, že žalobce námitku podjatosti v řízení před Úřadem nevznese a neučinil tak ani v rámci podané žaloby a jejího doplnění. Pokud jde o jeho požadavek na sdělení jmen pracovníků příslušné zpravodajské služby a příslušného orgánu státu, které na žádost Úřadu předložily výsledky šetření, jež byly podkladem pro vaše uvedená rozhodnutí, Úřad žalobci sdělil, že tomuto požadavku není oprávněn vyhovět. S tímto právním názorem žalobce zásadně nesouhlasí. S odkazem na § 15 odst. 4 správního řádu namítá, že dle ustálené judikatury jej musí žalovaný informovat vždy řádně a jeho odpověď musí být konkrétní. Názor žalovaného, že si žalobce jména úředních osob mohl obstarat při prostudování spisového materiálu, je v rozporu se zákonem. Neposkytnutí této informace k výslovné žádosti žalobce tak nepochybně zatížilo správní řízení vadou.
24. Žalobce v podání ze dne 7.12.2020 vznesl námitku podjatosti podle § 90 odst. 1, 2 a 3 zákona č. 412/2005 Sb., proti JUDr. Mgr. R. V., jehož po nahlížení do spisového materiálu na Městském soudu v Praze ztotožnil jako jednoho z členů rozkladové komise. Šetřením z veřejně přístupných zdrojů byly zjištěny informace odůvodňující závěr, že JUDr. Mgr. R. V. nevykonával pravomoc žalovaného jako osoba nestranná. O jeho nepodjatosti lze pochybovat, a to s ohledem na článek s názvem „Policie zatkla B.“, který dne 16.8.2018 publikoval Svobodný svět (svobodny-svet.cz). Ve zmíněném článku se uvádí, že: *„Tento týden byl totiž zadržen a vzat do vazby R. B., někdejší představitel Národního bezpečnostního úřadu (NBÚ), a to za rozsáhlou trestnou činnost sestávající například z vydírání mnoha podnikatelů či ovlivňování udílení bezpečnostních prověrek.“* Tento článek byl dle žalobce publikován na desítkách dalších internetových portálů. Podle policejního zdroje přitom B. ovlivnění bezpečnostního řízení nabízel právě přes V. Žalobce má za to, že V. mohl dle zveřejněných informací se svými kontakty na NBÚ, např. vztahem s 1. náměstkem ředitele NBÚ Mgr. J. B., bratrem B., který provádí šetření k prověrkám na BIS (a mohl se tak podílet na utajované zprávě BIS, která je utajovanou přílohou), a bývalým ředitelem BIS a současným ředitelem NBÚ Bc. J. L., zásadně ovlivnit řízení v žalobcově věci. Informace z internetových portálů žalobce považuje za relevantní pro posouzení existence podjatosti

úřední osoby a zároveň za věrohodné a dostatečně přesvědčivé; jejich obsahem je celá řada konkrétních zjištění, která ve svém souhrnu jednoznačně potvrzují závěr o propojení JUDr. Mgr. R. V. s osobou, která manipulovala s bezpečnostním řízením. Žalobce zároveň upozornil i na systémovou podjatost spočívající v ovlivnění bezpečnostního řízení jinými než zákonnými prostředky, za které lze považovat ty, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k úřadu. Uvedenými skutečnostmi jsou dle žalobce jevy v politické a mediální sféře, jež předcházejí příslušnému správnímu řízení či je doprovázejí a naznačují zvýšený zájem o výsledek řízení. Podle výše zmíněných článků publikovaných na internetových portálech je zde podezření, že Mgr. R. B. (někdejší vysoký funkcionář NBÚ, který řídil jeho právní a legislativní odbor), JUDr. Mgr. R. V. (po R. B. ředitel odboru právního a legislativního NBÚ, člen rozkladové komise ředitele NBÚ), Mgr. J. B. (1. náměstek ředitele NBÚ, řídí sekci bezpečnostního řízení, která vydává a odebírá bezpečnostní prověrky), bratr J. B. (příslušník BIS, provádí šetření k bezpečnostním prověrkám, které jsou základem pro rozhodnutí NBÚ) a Bc. J. L. (bývalý ředitel BIS, v současné době ředitel NBÚ) páchali vysoce společensky nebezpečnou trestnou činnost spočívající v rozhodování o udělení či neudělení bezpečnostní prověrky za úplatu, a to pod krytím tzv. „utajované informace“. Závěrem žalobce poukázal na závěry obsažené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20.11.2012 č.j. 1 As 89/2010-119 a dodal, že námitky podjatosti podal bez zbytečného odkladu po zjištění shora uvedených informací.

25. Žádostí ze dne 5.1.2021 se žalobce domáhal nahlédnutí do oddělené části spisového materiálu vztahující se ke shora označené věci, přičemž opětovně vyjádřil nesouhlas s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 5.12.2017 č.j. 9 A 85/2016 – 63, jímž byla tato část spisového materiálu podle § 133 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., oddělena, označil jej za zmatečné a požadoval jeho zrušení. Konstatoval, že v důsledku neposkytnutí těchto informací nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li ani, co je jejich obsahem. Je tak narušena rovnost stran v řízení a žalobci znemožněno se účinně bránit. Má za to, že již v usnesení ze dne 5.12.2017 č.j. 9 A 85/2016 – 63 mělo být uvedeno, co je důsledkem oddělení listin označených Úřadem jako „Příloha č. 4 – utajovaná složka „Důvěrné“, tj. že účastník řízení, jeho zástupce a osoby zúčastněné na řízení nemohou nahlížet do oddělených částí spisu, a mělo v něm být uvedeno i to, že oddělená Příloha č. 4 obsahuje také utajované dokumenty stupně utajení Vyhrazené, neboť ze soudem uvedeného názvu „Příloha č. 4 – utajovaná složka „Důvěrné““ nemohl žalobce dovodit, zda součástí těchto listin byla i příloha obsahující dokumenty ve stupni utajení Vyhrazené. Dále žalobce argumentoval shodně jako v podání doručeném soudu dne 6.10.2020.
26. Soud žalobcovu žádost o nahlédnutí do utajované oddělené části spisového materiálu usnesením ze dne 27.1.2021 č.j. 9 A 85/2016 – 203 zamítl. Zamítnutí žádosti odůvodnil tím, že usnesení ze dne 5.12.2017 č.j. 9 A 85/2016 – 63 o oddělení části spisu bylo vydáno v souladu se zákonem a není na něm nic zmatečného – je zřejmé, co je jeho předmětem a podle jakého ustanovení zákona soud při jeho vydání postupoval. Z odkazu na ustanovení § 133 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., v jeho výroku plyne, že k jeho vydání předsedkyně senátu přistoupila, protože dospěla k závěru, že činnost zpravodajských služeb nebo policie by mohla být ohrožena nebo vážně narušena, pokud by žalobci byly

zpřístupněny části spisu, v nichž se nachází utajované informace obsažené ve výsledcích šetření nebo v údajích z evidencí zpravodajských služeb nebo policie, o nichž NBÚ tvrdí, že ve vztahu k nim nelze zprostit mlčenlivosti. Na tomto závěru soud i nadále setrval. Existence usnesení ze dne 5.12.2017 č.j. 9 A 85/2016 – 63 je bez dalšího důvodem, pro který nelze žalobcově žádosti o nahlédnutí do předmětné části spisového materiálu vyhovět.

27. V podání ze dne 9.2.2021 žalovaný upřesnil své předchozí sdělení o nutnosti oddělení utajované části spisu tak, že příloha č. 4 obsahuje utajované informace, jež žalovaný ve smyslu § 133 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., považuje za informace, ohledně nichž nelze zprostit mlčenlivosti, neboť by mohla být ohrožena nebo vážně narušena činnost *zpravodajských služeb a policie*, neboť původcem dokumentů, na něž žalobce odkazuje a rozporuje správnost jejich označení podle § 133 odst. 2 a 3 zákona č. 412/2005 Sb., a následného vyloučení z nahlížení soudem, jsou ÚOOZ /nyní Národní centrála proti organizovanému zločinu SKPV/ a Generální inspekce bezpečnostních sborů. Žalovaný dodal, že v průběhu soudního řízení od těchto původců neobdržel žádnou informaci o tom, že by předmětné dokumenty odtajnil či že by se jejich stanoviska ve smyslu ustanovení § 133 odst. 2 a 3 změnila. S ohledem na výše uvedené je dle žalovaného označení předmětných dokumentů podle § 133 odst. 2 a 3 zákona č. 412/2005 Sb., a jejich vyloučení z nahlížení namístě.
28. K námitce nesprávného úředního postupu žalovaného, kterou žalobce uplatnil v podání ze dne 7.12.2020, žalovaný uvedl, že bezpečnostní řízení je správním řízením *sui generis* a nevztahuje se na něj správní řád. Zákonná úprava žalovanému sice neukládá povinnost v průběhu bezpečnostního řízení účastníka o oprávněných úředních osobách informovat, ale pokud by o to byl Úřad účastníkem požádán, není důvod mu takovou informaci neposkytnout, ovšem s následujícími výhradami. Jednak je Úřad při poskytování informací limitován zákonem č. 412/2005 Sb. (nemůže sdělovat utajované informace) a jednak by Úřad podal informaci týkající se pouze jeho zaměstnanců, nikoliv zaměstnanců či příslušníků jiných institucí. Žalobci byl v průběhu bezpečnostního řízení zpřístupněn (a to opakovaně) veškerý neutajovaný spisový materiál, ze kterého je patrné, které úřední osoby se na bezpečnostním řízení podílely. Žalobce nadto v průběhu bezpečnostního řízení informaci o oprávněných úředních osobách výslovně nepožadoval - učinil tak až v průběhu soudního řízení, kdy se předmětný spisový materiál nachází v dispozici soudu. Žalobce tedy měl u úředních osob, jejichž identifikace mu byla známa od okamžiku nahlédnutí do bezpečnostního svazku, námitku podjatosti uplatnit bezprostředně poté, co do svazku nahlédl. Pokud jde o úřední osoby - pracovníky příslušné zpravodajské služby a příslušných orgánů státu, které na žádost Úřadu předložily výsledky šetření, jež byly podkladem pro rozhodnutí ve věci, Úřad není oprávněn vyhovět požadavku na jejich identifikaci; žalobci nezbyde než se se svým požadavkem na informace obrátit na příslušné zpravodajské služby a příslušné orgány státu. Žalovaný se domnívá, že pokud má žalobce výhrady vůči jeho úřednímu postupu po právní moci rozhodnutí, nelze je řešit v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že se v průběhu bezpečnostního řízení žádného omezení žalobcova práva na spravedlivý proces nedopustil, neboť v maximální možné míře umožnil žalobci seznámit se se spisovým materiálem a respektoval platnou právní úpravu.

29. K námitce, v níž žalobce v podání ze dne 7.12.2020 označil osoby podílející se na bezpečnostním řízení, které mohly dle jeho názoru ovlivnit jeho výsledek v neprospěch žalobce, přičemž odkázal na články publikované v otevřených zdrojích, na jejichž základě dovozuje podjatost těchto osob, žalovaný uvedl, že žalobcova tvrzení či spíše jeho vyslovená podezření nejsou podložena žádným věrohodným dokumentem a jde pouze o žalobcovy spekulace. Současně poznamenal, že námitku podjatosti je třeba s ohledem na časovou prodlevu od zjištění, které úřední osoby se na bezpečnostním řízení žalobce podílely, považovat za námitku, která nebyla podána bez zbytečného odkladu, neboť povědomí o těchto osobách žalobce získal nejpozději nahlédnutím do spisu u soudu dne 15. ledna 2019.
30. Při ústním jednání před soudem konaném dne 11.2.2021 setrvaly obě strany na svých písemných podáních, na která odkázaly, a rovněž na svých dosavadních procesních stanoviscích. Soud při jednání zamítl pro nadbytečnost veškeré důkazní návrhy žalobce s jedinou výjimkou, kterou je odborné vyjádření Policejní akademie založené na č. l. 72 – 74 soudního spisu. Podstatný obsah této listiny soud při jednání přečetl; k hodnocení tohoto důkazu viz níže. Provádění jakéhokoli dalšího dokazování považoval soud za nadbytečné a nepotřebné, neboť shledal, že o žalobě je možné rozhodnout na základě listin tvořících obsah správního spisu (včetně jeho oddělené části). Soud dále při jednání zamítl návrh na přerušení řízení, který žalobce uplatnil ve spojení se svým požadavkem na doplnění příslušné zprávy zpravodajské služby. Dle názoru soudu nebylo třeba zprávy zpravodajské služby, které jsou založeny v oddělené části spisu (a jejichž obsah žalobce nezná), jakkoliv doplňovat, a proto ani nebylo nutné za tímto účelem přerušovat řízení. Poté, co mu bylo uděleno slovo k závěrečnému návrhu, požádal žalobce soud o odročení jednání o 30 dnů; žádost odůvodnil tím, že se hodlá ve věci samé vyjádřit a poradit se o dalších důkazních návrzích. Soud žalobcův návrh na odročení jednání zamítl s tím, že žalobce měl s ohledem na délku řízení více než dostatečný časový prostor k tomu, aby se k věci vyjádřil a označil důkazy k prokázání svých tvrzení, což také opakovaně učinil; nadto soud, jak již bylo uvedeno výše, jakékoli další doplňování dokazování vyhodnotil jako nepotřebné.
31. Žalobce po zahájení jednání vznesl námitku podjatosti vůči předsedovi senátu Mgr. Martinu Křížovi, kterou odůvodnil jednak tím, že podání žalovaného ze dne 9.2.2021 ukázalo, že žalobce měl pravdu a že listiny v oddělené části spisu neměly být utajeny a měly být žalobci zpřístupněny. Dalším důvodem podjatosti předsedy senátu je podle žalobce to, že bezdůvodně volal jeho lékaři a zastrašoval jej hrozbou udání Lékařské komoře. Dle názoru žalobce bylo porušeno též jeho právo na zákonného soudce, protože usnesení o oddělení části spisu vydala předsedkyně senátu JUDr. Ivanka Havlíková. Rozvrh práce a jeho případná změny na tom nemohou nic změnit. Za další důvod namítané podjatosti předsedy senátu žalobce označil délku řízení, resp. to, že první ústní jednání bylo nařízeno až po pěti letech.
32. Podle § 8 odst. 1 s.r.s. platí, že soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v

řízení o projednáváné věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Podle § 8 odst. 5 s.ř.s. účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud, a je-li namítána podjatost soudní osoby, tlumočníka nebo znalce, senát po jejich vyjádření. Podle § 64 s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení první a třetí části občanského soudního řádu. Podle § 15b odst. 1 o.s.ř. k rozhodnutí o námitce podjatosti soud věc předloží s vyjádřením dotčených soudců (přisídících) svému nadřízenému soudu. V řízení lze zatím učinit jen takové úkony, které nesou odkladu. Podle § 15b odst. 2 o.s.ř. ustanovení odstavce 1 neplatí, byla-li námitka uplatněna před nebo v průběhu jednání, při němž byla věc rozhodnuta, a má-li soud za to, že námitka není důvodná.

33. Soud při ústním jednání dospěl k závěru, že žalobcem uplatněná námitka podjatosti předsedy senátu není důvodná; skutečným smyslem jejího uplatnění až při jednání před soudem byla dle názoru soudu snaha žalobce dosáhnout opětovně odročení jednání, a oddálit tak rozhodnutí soudu ve věci samé. Poté, co soud s tímto závěrem seznámil účastníky řízení, pokračoval v souladu s § 15b odst. 2 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. v ústním jednání, vědom si toho, že důvodnost uplatněné námitky podjatosti je s konečnou platností oprávněn posoudit Nejvyšší správní soud v rámci řízení o kasační stížnosti. Soud pro úplnost dodává, že možnost krajského soudu rozhodujícího věci správního soudnictví postupovat způsobem upraveným v § 15b odst. 2 o.s.ř. výslovně připustil i Nejvyšší správní soud (viz např. jeho rozsudek ze dne 20. 4. 2017 č.j. 9 As 146/2016 – 366).
34. Pokud by žalobce námitku podjatosti předsedy senátu uplatnil v písemném podání zaslaném soudu před termínem ústního jednání, neměl by soud jinou možnost než jednání opětovně odročit za účelem předložení spisu Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o námitce podjatosti. S ohledem na žalobcem zvolenou procesní taktiku spočívající v uplatnění této námitky až při ústním jednání byl však soud oprávněn postupovat výše popsáním způsobem.
35. Důvodem k vyloučení předsedy senátu z projednávání a rozhodnutí věci nemohou být skutečnosti uváděné žalovaným ve vyjádření ze dne 9.2.2021, neboť nevypovídají zcela nic o poměru předsedy senátu k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům. To, že se stávající předseda senátu ztotožnil s oddělením příslušné části spisu, o kterém usnesením ze dne 5.12.2017 č.j. 9 A 85/2016 – 63 rozhodla předchozí předsedkyně senátu JUDr. Ivanka Havlíková, je okolností, která spočívá v jeho postupu v řízení o projednáváné věci; taková okolnost podle § 8 odst. 1 s.ř.s. nemůže být důvodem jeho vyloučení. Uvedená okolnost navíc musela být žalobci zřejmá již z usnesení ze dne 27.1.2021 č.j. 9 A 85/2016 – 203, jímž předseda senátu zamítl jeho žádost o nahlédnutí do utajované oddělené části spisového materiálu. Zmíněné usnesení bylo žalobci doručeno dne 27.1.2021. Žalobcovu lékaři nevolal předseda senátu bezdůvodně, ale s cílem ověřit, zda žalobcův zdravotní stav, který dokládal lékařskou zprávou ze dne 29.9.2020 založenou na č. l. 166 soudního spisu, je skutečně tak závažný, že vylučoval účast u nařízeného ústního jednání dne 1.10.2020. Dle

předložené lékařské zprávy totiž lékař žalobci kromě blíže nespecifikované „obvyklé“ medikace toliko doporučil klid na lůžku po dobu cca 1 týdne, což u předsedy senátu vyvolalo určité pochybnosti o důvodnosti žalobcovy žádosti o odročení jednání, a to i s ohledem na skutečnost, že žalobce již předtím zhatil ústní jednání nařízené na 17.9.2020, a to tím, že pouhé tři dny před termínem jednání změnil právního zástupce a s poukazem na tuto skutečnost požádal o odročení jednání s tím, že jeho nový právní zástupce se musí detailně seznámit s danou věcí. Předseda senátu kategoricky popírá, že by lékaře MUDr. L. Z. jakkoliv zastrašoval; neměl k tomu ostatně žádný důvod. Vzhledem k tomu, že telefonickým dotazem nezjistil ohledně zdravotního stavu žalobce nic konkrétního, nechal celou záležitost být a žalobcově žádosti o odročení jednání opětovně bez dalšího vyhověl, aniž by ve vztahu ke jmenovanému lékaři učinil jakýkoliv další úkon. Zároveň nelze přehlédnout, že ačkoliv se telefonát předsedy senátu ošetřujícímu lékaři žalobce uskutečnil na konci září roku 2020, žalobce na tuto skutečnost jako na důvod možné podjatosti předsedy senátu poukázal poprvé až při ústním jednání konaném dne 11.2.2021. Z tohoto značného časového odstupu je patrná zřejmá účelovost a opožděnost žalobcova počínání, neboť lze důvodně pochybovat o tom, že by okolnosti týkající se odročení ústního jednání nařízeného na 1.10.2020 zjišťoval až v únoru 2021.

36. Také žalobcova námitka podjatosti, jež je opřena o tvrzený zásah do práva na zákonného soudce, je zjevně opožděná. O tom, že v důsledku změny č. 11 rozvrhu práce Městského soudu v Praze pro rok 2018 byla věc nově přidělena k projednání a rozhodnutí specializovanému senátu 15 A/Ad/Af, vyrozuměl předseda senátu Mgr. Martin Kříž žalobce vyrozuměním ze dne 12.12.2018 č.j. 9 A 85/2016 – 79. Podpis téhož předsedy senátu je na řadě dalších úkonů, které soud vůči žalobci následně v průběhu řízení učinil. Žalobce tedy minimálně od konce roku 2018 věděl, že předsedou senátu v této věci je nově Mgr. Martin Kříž, a to v důsledku výše zmíněné změny rozvrhu práce. To, kdo je zákonným soudcem pro danou věc, určuje právě rozvrh práce příslušného soudu. Soud pouze na okraj dodává, že Mgr. Martin Kříž byl též členem senátu 9 A/Ad/Af, jemuž byla věc původně přidělena, takže na rozhodování věci by se podílel, i kdyby změna č. 11 rozvrhu práce Městského soudu v Praze pro rok 2018 přijata nebyla.
37. Ani délka řízení nemůže být důvodem k vyloučení předsedy senátu z projednávání a rozhodnutí věci. To, jak dlouho řízení trvá, bylo žalobci bezpochyby známo v průběhu celého řízení; z této objektivní skutečnosti zajisté nelze dovozovat poměr předsedy senátu k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům. O účelovosti žalobcova postupu spočívajícího v uplatnění tohoto důvodu podjatosti předsedy senátu při ústním jednání konaném dne 21.2.2021 svědčí také fakt, že do té doby neučinil žádný procesní úkon, který byl v jeho dispozici a který by mohl vést k urychlení řízení (stížnost na průtahy, návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu). Soud pouze na okraj podotýká, že ústní jednání v této věci bylo poprvé nařízeno na 26.3.2020; odročeno bylo z důvodu vyhlášení (prvního) nouzového stavu.
38. Při rozhodování ve věci samé vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
39. Podle § 14 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb. (ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí) podmínku bezpečnostní spolehlivosti splňuje fyzická osoba, u níž není zjištěno bezpečnostní riziko.

40. Podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., za bezpečnostní riziko lze též považovat chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost osoby a může ovlivnit její schopnost utajovat informace.
41. Podle § 14 odst. 3 písm. e) zákona č. 412/2005 Sb., za bezpečnostní riziko lze též považovat styky s osobou, která vyvíjí nebo vyvíjela činnost proti zájmu České republiky.
42. Podle § 14 odst. 4 zákona č. 412/2005 Sb., bezpečnostní rizika uvedená v odstavci 2 a odstavci 3 písm. a) se v případě žádosti podle § 94 zjišťují za období od 15 let věku; bezpečnostní rizika uvedená v odstavci 3 písm. b) až i) se zjišťují 10 let zpětně od podání žádosti pro stupeň utajení Důvěrné, 15 let zpětně pro stupeň utajení Tajné a 20 let zpětně pro stupeň utajení Přísně tajné, nebo za období od 15 let věku podle toho, které z nich je kratší.
43. Podle § 14 odst. 6 zákona č. 412/2005 Sb., při posuzování, zda skutečnost uvedená v odstavci 3 je bezpečnostním rizikem, se přihlíží k tomu, do jaké míry může ovlivnit schopnost utajovat informace, k době jejího výskytu, k jejímu rozsahu, charakteru a k chování fyzické osoby v období uvedeném v odstavci 4.
44. Podle § 90 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb., zaměstnanec Úřadu bezprostředně se podílející na řízení (dále jen "úřední osoba"), o kterém lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníku řízení nebo jeho zástupci takový zájem na průběhu a výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jeho nepodjatosti, je vyloučen ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohl výsledek řízení ovlivnit.
45. Podle § 90 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., účastník řízení může namítnout podjatost úřední osoby ve lhůtě do 15 dnů ode dne, kdy se o úřední osobě podílející se na řízení dozvěděl. V námitce podjatosti musí být vedle obecných náležitostí uvedeno, proti které úřední osobě námitka směřuje, v čem je spatřován důvod pochybnosti o její nepodjatosti a jakými důkazy může být jeho tvrzení prokázáno. K později podané námitce se nepřihlíží.
46. Podle § 121 odst. 2 zákona č. 412/2005 Sb., pokud Úřad žádosti fyzické osoby, žádosti podnikatele nebo žádosti o doklad nevyhoví, vydá rozhodnutí o nevydání osvědčení fyzické osoby, osvědčení podnikatele nebo dokladu a doručí jej účastníku řízení; kopii založí do bezpečnostního svazku.
47. Podle § 122 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., v odůvodnění se uvedou důvody vydání rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se Úřad řídil při jejich hodnocení a při použití právních předpisů. Jsou-li některé z důvodů vydání rozhodnutí utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se Úřad řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.
48. Podle § 133 odst. 1 věty první zákona č. 412/2005 Sb., proti rozhodnutí ředitele Úřadu o rozkladu lze podat žalobu podle zvláštního právního předpisu ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

49. Podle § 133 odst. 2 zákona č. 412/2005 Sb., dokazování se v soudním řízení provádí tak, aby byla šetřena povinnost zachovávat mlčenlivost o utajovaných informacích obsažených ve výsledcích šetření nebo v údajích z evidencí zpravodajských služeb nebo policie. K těmto okolnostem lze provést důkaz výsledkem jen tehdy, byl-li ten, kdo povinnost mlčenlivosti má, této povinnosti příslušným orgánem zproštěn; zprostit mlčenlivosti nelze pouze v případě, kdy by mohlo dojít k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie; přiměřeně se postupuje i v případech, kdy se důkaz provádí jinak než výsledkem.
50. Podle § 133 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., Úřad označí okolnosti uvedené v odstavci 2, o kterých tvrdí, že ve vztahu k nim nelze zprostit mlčenlivosti, a předseda senátu rozhodne, že části spisu, k nimž se tyto okolnosti váží, budou odděleny, jestliže činnost zpravodajských služeb nebo policie může být ohrožena nebo vážně narušena; do oddělených částí spisu účastník řízení, jeho zástupce a osoby zúčastněné na řízení nahlížet nemohou. V ostatním nejsou ustanoveny zvláštního právního předpisu o dokazování, označování částí spisu a nahlížení do něj dotčena.
51. Podle § 159 zákona č. 412/2005 Sb., správní řád se vztahuje pouze na řízení podle části druhé hlavy IX, není-li stanoveno jinak, na řízení podle § 116 a na řízení podle části osmé.
52. Poté, co soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
53. Předně je nutno uvést, že k závěru o existenci bezpečnostního rizika u žalobce dospěl žalovaný na základě skutkových zjištění o jednání žalobce, která čerpal z listin majících povahu utajovaných informací. To žalovanému znemožnilo uvést v odůvodnění rozhodnutí konkrétní důvody pro jeho vydání a úvahy, jimiž se řídil při hodnocení těchto zjištění, v širším rozsahu. Žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 122 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., podle kterého jsou-li některé z důvodů vydání rozhodnutí utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. K tomu lze odkázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, podle kterého *„není jisté možné, aby byl NBÚ pod záminkou absolutního zachování procesních práv účastníka nucen uvádět ve svých rozhodnutích skutečnosti, které by mohly ohrozit zájem státu, efektivitu práce zpravodajských služeb či policejních složek, anebo bezpečnost jejich agentů či třetích osob“*. V rámci Úřadem vedeného bezpečnostního řízení je třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by takový zájem ohrožovalo. V tomto smyslu tedy rozhodnutí, u něhož nejsou v souladu s § 122 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., uvedeny důvody proto, že jde o utajované informace, nelze jen proto považovat za nepřezkoumatelné, neboť zákon zde výjimečně umožňuje v rozhodnutí tyto důvody neuvádět. Přezkoumatelnost rozhodnutí je pak zajištěna, byť nepochybně obtížněji než u „běžných“ správních rozhodnutí, tím, že orgán, jenž má pravomoc správní rozhodnutí přezkoumávat, tj. v první řadě soudy ve správním soudnictví, musí mít plný přístup k podkladům rozhodnutí obsaženým ve správním spisu. Je to také soud, který je zárukou řádného a úplného přezkumu důvodů rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že neznalost konkrétních důvodů negativního rozhodnutí účastníka

řízení omezuje, či mu dokonce znemožňuje, aby proti rozhodnutí účinně argumentoval, je soud povinen tyto důvody zkoumat v úplnosti, tedy i nad rámec uplatněných žalobních bodů.

54. Žalovaný při předložení spisového materiálu vztahujícího se k projednávané věci soudu označil s odkazem na § 133 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., část spisu s listinami obsahujícími utajované informace, ve vztahu k nimž nelze zprostit mlčenlivosti. V návaznosti na to (tehdejší) předsedkyně senátu podle téhož zákonného ustanovení rozhodla, že tato část spisu bude oddělena, neboť dospěla k závěru, že jejich zpřístupněním žalobci by mohlo dojít k ohrožení či vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb a policejních orgánů. Utajovaná část spisu totiž obsahuje zcela konkrétní a podrobné informace o činnosti osoby, která vyvíjela činnost proti zájmům České republiky, jakož i informace prokazující styky žalobce s touto osobou. Z utajované části spisu je patrné, že příslušná zpravodajská služba činnost této osoby úspěšně monitorovala a stejně tak bylo zmapováno i spojení žalobce s touto osobou. Styky žalobce nejenom s touto osobou, ale též s dalšími konkrétně označenými subjekty, jakož i charakter a povahu těchto styků dokládá nejenom zpráva příslušné zpravodajské služby, ale též informace poskytnuté Úřadu příslušnými policejními orgány. Řada utajovaných informací obsažených v oddělené části spisu se přitom týká uzavřeného prostředí vyznačujícího se omezeným okruhem subjektů, které při vzájemné komunikaci dbaly na utajení jejího obsahu. Zpřístupněním výše zmíněných informací žalobci by vzhledem k jejich povaze a obsahu mohlo dojít k narušení činnosti příslušné zpravodajské služby, k rozkrytí metod její práce i ke krajně nežádoucímu odhalení informačních zdrojů a postupů, ze kterých policie a příslušná zpravodajská služba tyto informace čerpaly.
55. To, kdo je původcem utajovaných informací, které žalovaný při předložení spisového materiálu soudu označil s odkazem na § 133 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., spolu s požadavkem na jejich oddělení, je zjistitelné z obsahu jednotlivých listin. Soud tak mohl dospět k závěru popsanému v předchozím odstavci tohoto rozsudku bez ohledu na skutečnost, že žalovaný při označení části spisu s listinami obsahujícími utajované informace, ve vztahu k nimž nelze zprostit mlčenlivosti, neuvedl výslovně, že by jejich zpřístupněním mohla být ohrožena nebo vážně narušena též činnost policie. Jinak řečeno tím, že žalovaný v podání ze dne 4.10.2016 výslovně zmínil toliko možnost ohrožení nebo vážného narušení činnosti zpravodajských služeb, nebyl soud při rozhodování o oddělení části spisu vázán, neboť je jeho úkolem, aby při rozhodování podle § 133 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., posoudil, zda může být ohrožena nebo vážně narušena *činnost zpravodajských služeb nebo policie*, a aby podle výsledku tohoto posouzení rozhodl o oddělení části spisu.
56. Po změně č. 11 rozvrhu práce Městského soudu v Praze pro rok 2018, kterou byla věc nově přidělena k projednání a rozhodnutí specializovanému senátu 15 A/Ad/Af, se nový předseda senátu ztotožnil s dříve vydaným usnesením ze dne 5.12.2017 č.j. 9 A 85/2016 – 63. Vzhledem k tomu, že o oddělení části spisu již bylo rozhodnuto předchozí předsedkyní senátu, nepovažoval za nutné či potřebné znovu rozhodovat o tomtéž. To, že na oddělení části spisu trvá i nadále, dal soud žalobci zřetelně najevo tím, že usnesením ze dne 27.1.2021 č.j. 9 A 85/2016 – 203 zamítl jeho žádost o nahlédnutí do utajované oddělené části

spisového materiálu, přičemž v odůvodnění zamítavého usnesení odkázal právě na usnesení ze dne 5.12.2017 č.j. 9 A 85/2016 – 63 o oddělení části spisu.

57. Zákon č. 412/2005 Sb., neváže postup stanovený v § 133 odst. 3 na skutečnosti klasifikované konkrétním určitým stupněm utajení, ale tento postup se v obecné rovině uplatní na jakékoliv utajované informace (od vyhrazených až po přísně tajné), které jsou obsaženy ve výsledcích šetření nebo v údajích z evidencí zpravodajských služeb nebo policie, pokud by jejich zpřístupněním mohlo dojít k ohrožení či vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie, jsou-li současně označeny NBÚ, který o nich tvrdí, že ve vztahu k nim nelze zprostit mlčenlivosti. Je proto zcela nerozhodné, jakým konkrétním stupněm utajení jsou dle ustanovení § 4 uvedeného zákona jednotlivé skutečnosti klasifikovány, rozhodující je zejména jejich povaha, obsah, vztah k jiným osobám, neboť pouze na základě posouzení těchto atributů lze dospět k závěru, zda zpřístupněním příslušných informací může či nemůže potenciálně dojít k ohrožení či narušení činnosti v zákoně uvedených subjektů (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.7.2010 č.j. 9 As 9/2010 – 94). Nelze tak přisvědčit názoru žalobce, že v části spisu, která byla postupem podle § 133 odst. 3 zákona oddělena, nemohou být dokumenty klasifikované jen stupněm utajení „Vyhrazené.“
58. Soud si je vědom toho, že rozhodnutím o oddělení části spisu došlo k významnému omezení procesních práv žalobce. S ohledem na specifika důkazních prostředků užívaných v tomto typu řízení a zachování možnosti nezávislého soudního přezkumu, včetně práva soudu na volné hodnocení důkazů, však soud považuje toto výjimečné omezení za odůvodněné. Jak ostatně dovodil Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 7. 2001 sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, ochrana utajovaných skutečností a podmínky kladené na osoby, jež s těmito skutečnostmi budou nakládat, představují natolik specifickou oblast, že ani z ústavněprávního hlediska není možné garantovat všechna procesní práva těchto osob.
59. Po seznámení s utajovanými informacemi obsaženými v oddělené části spisu, do které žalobce nemohl nahlížet, soud shledal, že tyto informace jednoznačně potvrzují závěr žalovaného o existenci bezpečnostního rizika na straně žalobce. Soudu nevznikly žádné pochybnosti o zákonnosti pořízení zpráv příslušných orgánů státu k osobě žalobce, zprávy příslušné zpravodajské služby o výsledku šetření k osobě žalobce a zprávy zpravodajské služby, jejímž obsahem je popis činností a aktivit osoby, která vyvíjela nebo vyvíjí činnost proti zájmům České republiky a s níž byl žalobce v kontaktu. Tyto podklady napadeného rozhodnutí považuje soud za zcela relevantní pro posouzení existence bezpečnostního rizika a zároveň za věrohodné a dostatečně přesvědčivé. Jejich obsahem je celá řada konkrétních zjištění, které ve svém souhrnu jednoznačně potvrzují závěr žalovaného o existenci bezpečnostního rizika u žalobce ve smyslu § 14 odst. 3 písm. d) a e) zákona č. 412/2005 Sb., spočívajícího jednak v chování souvisejícím s jeho nadstandardními kontakty s osobami z veřejné a podnikatelské sféry, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost žalobce a může ovlivnit jeho schopnost utajovat informace, a dále v jeho stycích s osobou, která vyvíjí nebo vyvíjela činnost proti zájmu České republiky.
60. Soud pro úplnost dodává, že mu nepřísluší přezkoumávat pravost a pravdivost podkladů, ve kterých jsou předmětné utajované informace obsaženy, ale může toliko přezkoumat, zda argumentace v napadeném rozhodnutí založená na utajovaných informacích obsažených ve zprávách zpravodajské služby a příslušných orgánů státu je obsahem

správního spisu a zda závěry z těchto informací vyvozené nejsou v rozporu se zákonem (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 68/2008 – 101 a ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 As 9/2011 – 70).

61. Nezbyvá než přitakat žalovanému, že s ohledem na utajovaný charakter zpráv zpravodajské služby sloužících jako podklad rozhodnutí nemohl v souladu s § 122 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., blíže specifikovat uvést, kdo je osobou, která vyvíjí nebo vyvíjela činnost proti zájmům České republiky, ani blíže popsat povahu styků žalobce s touto osobou či žalobcovu jednání vůči osobám z veřejné a podnikatelské sféry, s nimiž udržoval nadstandardní kontakty. Ani soud není v odůvodnění rozsudku oprávněn „zveřejňovat“ skutečnosti uvedené v podkladech rozhodnutí správního orgánu, které jsou utajovanými informacemi. Může pouze v obecné rovině uvést, že po posouzení obsahu utajovaných podkladů rozhodnutí přisvědčil závěru žalovaného, že dotyčná osoba vskutku vyvíjela činnost proti zájmům České republiky. Charakter i rozsah této její činnosti směřující proti zájmu České republiky na ochraně ekonomiky detailně popisuje zpráva příslušné zpravodajské služby vztahující se k dané osobě, z níž žalovaný při rozhodování vycházel. Zpráva zpravodajské služby o výsledku šetření k osobě žalobce ve spojení se zprávou příslušného orgánu státu o žalobci pak nade vší pochybnost prokazují, že žalobce se s dotyčnou osobou vyvíjející činnost proti zájmům České republiky vědomě a dlouhodobě stýkal. V žádném případě se nejednalo o nahodilé či výjimečné kontakty, které by měly pouze společenský charakter. Doba trvání, rozsah i charakter těchto kontaktů jsou podrobně popsány v utajovaných písemnostech, ze kterých žalovaný při rozhodování ve věci samé vycházel.
62. Soud, stejně jako žalovaný, rovněž není oprávněn specifikovat údaje o zjištěných nadstandardních kontaktech žalobce s osobami z veřejné a podnikatelské sféry a jeho jednání vůči těmto osobám, aby nepopřel smysl ochrany utajovaných informací, jež žalobci (ani třetím osobám) nemohou být zpřístupněny.
63. Za krajně nevěrohodnou považuje soud žalobcovu obhajobu, že se vždy jednalo o kontakty čistě pracovní povahy, ke kterým docházelo z pozice jeho funkce u policie a které byly pro policii užitečné, protože uvedené osoby používaly nejmodernější spojení a zabezpečení a pro policejní složky bylo přínosné mít povědomí o možnostech jejich komunikace. Naprosto nelze věřit tomu, že osoby používající nejmodernější spojovací techniku a zabezpečení za účelem utajení obsahu jejich vzájemné komunikace budou s touto technikou a jimi používanými metodami zabezpečení seznamovat právě žalobce, o němž bylo veřejně známo, že je příslušníkem policie (sám žalobce poukazoval na to, že jako vedoucí koordinace vnějších vztahů ÚZČ mohl jako jediný z útvaru oficiálně vystupovat na veřejnosti, a to z důvodu „dekonspirace“ ostatních policistů). Na uvedeném nemůže nic změnit ani odborné vyjádření Policejní akademie, které žalobce soudu předložil k prokázání svého tvrzení o pracovním charakteru jeho kontaktů. Předmětné vyjádření popisuje náplň žalobcovy pracovní činnosti výhradně v obecné rovině; jeho zpracovatelé se v něm zcela logicky nevyjadřují k charakteru styků žalobce s konkrétními osobami, o nichž pojednávají utajované informace v oddělené části spisu (o těchto vztazích a jednání žalobce vůči těmto osobám jim nemůže být nic známo). Soudu při znalosti těchto informací nezbyvá než konstatovat, že s ohledem na styl komunikace, charakter, dobu

trvání a intenzitu těchto vztahů se rozhodně nejednalo o kontakty pracovní povahy, jak tvrdí žalobce.

64. Utajované informace obsažené v oddělené části spisu umožňují soudu ztotožnit jednotlivé aktéry telekomunikačního provozu zachyceného v záznamech, které se nacházejí v neutajované části spisu. Z těchto záznamů zřetelně vyplývá, že žalobce s danými osobami komunikoval sice často, nikoliv však s cílem plnit služební povinnosti policisty. Zhola nic nenasvědčuje ani tomu, že by vztahy žalobce s osobami, o nichž pojednávají utajované informace v oddělené části spisu, bylo možno podřadit pod vystupování v obchodních případech realizovaných pro policii, výběr operativní techniky, přípravu při uzavírání kupních smluv, projednávání a přípravu zákonných a podzákonných norem či zastupování policejního útvaru při jednání s poskytovateli telekomunikačních služeb.
65. Soud nevešel ani na (relativně obecnou) argumentaci žalobce, že mu jeho náplň pracovní činnosti umožňovala osobně provádět odposlechy i sledování osob a věcí. Při bezpečnostním pohovoru konaném u Úřadu dne 19.3.2015 totiž žalobce po poučení, že je povinen vypovídat úplně a pravdivě, výslovně uvedl následující: *„Já jsem nebyl ve výkonné části útvaru, kde se prováděly odposlechy či sledování.“* Ostatně i v žalobě žalobce uvedl, že jeho činnost v rámci služební náplně na ÚZČ byla především koordinační, a to uvnitř útvaru i navenek. I kdyby soud připustil, že do pracovní činnosti žalobce coby policisty bylo možné obecně zahrnout také provádění odposlechů a sledování osob a věcí, jeho kontakty a jednání s osobami, o nichž pojednávají utajované informace v oddělené části spisu, za provádění odposlechů či sledování osob ve smyslu trestního řádu v žádném případě označit nelze.
66. K argumentaci, v níž žalobce existenci bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 písm. e) zákona č. 412/2005 Sb., spojuje se subjektivní kategorií vědomosti, soud nejprve považuje za vhodné citovat závěr, k němuž Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 25.2.2010 č.j. 1 As 83/2009 – 60: *„Skutečnost, zda žalobce věděl o tom, že tato osoba vyvíjí či nevyvíjí činnost proti zájmům České republiky, je z hlediska hodnocení bezpečnostního rizika zcela irrelevantní. Existence bezpečnostního rizika není založena na subjektivní kategorii vědomosti, a žádnou roli tudíž nehraje to, zda žalobce byl o závadných aktivitách této osoby informován či nikoliv. Naopak pro shledání bezpečnostního rizika postačuje zcela objektivní skutečnost: styk s osobou, jejíž činnost je namířena proti zájmům České republiky.“* S tímto závěrem se Městský soud v Praze plně ztotožňuje.
67. Obecně lze uvést, že skutečnost, že držitel osvědčení nemusí tušit (netuší), jaké osoby v jeho okolí vyvíjejí činnost proti zájmům ČR, bezpečnostní riziko spíše zvyšuje. Držitel osvědčení má totiž v důsledku své nevědomosti velmi sníženou schopnost čelit promyšleným tahům ze strany rizikových osob, které se tak mohou k utajovaným informacím dostat snadněji. V tomto směru soud považuje za zcela přiléhavý názor vyjádřený v rozsudku ze dne 26. 8. 2009 č.j. 1 As 47/2009-93, ve kterém se Nejvyšší správní soud ztotožnil s východiskem krajského soudu, že subjektivní stránka jednání navrhované osoby není určující pro závěr, zda bylo tímto jednáním naplněno bezpečnostní riziko. Nejvyšší správní soud to demonstroval na ilustrativním příkladu, kdy se navrhovaná osoba stýká s jinou osobou, která spolupracuje s ofenzivní tajnou službou cizí moci. Takové styky bezpochyby naplňují bezpečnostní riziko u navrhované osoby, která přitom vůbec

nemusí tušit, že tato jiná osoba s cizí mocí spolupracuje. Riziko spočívá například v tom, že při přátelské konverzaci by navrhovaná osoba mohla nevědomky sdělovat této jiné osobě fragmenty utajovaných skutečností, které by mohly být pro cizí moc přínosné.

68. Za bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 3 písm. e) zákona č. 412/2005 Sb., je možné považovat i vztah založený styky s osobou, která činnost proti zájmům České republiky v době rozhodování žalovaného již nevyvíjí, ale vyvíjela takovou činnost v minulosti, a způsobilé založit toto bezpečnostní riziko jsou i styky s takovou „závadovou“ osobou, k nimž došlo v minulosti. Jinak řečeno, není rozhodující, zda k takovýmto stykům dochází aktuálně (míněno v době rozhodování Úřadu o žádosti o vydání osvědčení pro přístup k utajovaným informacím), nebo zda k nim docházelo před určitou dobou, nýbrž to, zda tyto styky představují bezpečnostní riziko. Časové hledisko je pouze jedním z kritérií, k nimž se při posuzování fakultativních bezpečnostních rizik zakotvených v § 14 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb., přihlíží. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný za zásadní pro závěr o existenci bezpečnostního rizika v dané věci považoval závažnost zjištěných styků žalobce s osobou, která vyvíjela nebo vyvíjí činnost proti zájmům České republiky, již dovodil jednak z účelu, povahy a četnosti těchto styků, jakož i z charakteru a rozsahu činnosti vyvíjené danou osobou proti zájmům České republiky. Tomuto závěru soud plně přisvědčuje.
69. K tomu je zapotřebí doplnit, že pojem „riziko“ v sobě zahrnuje určitou obavu, nebezpečí, možnost škody, ohrožení. Pojem bezpečnostního rizika je tedy nutno vykládat tak, že shromážděné podklady se vyhodnocují ve vztahu k eventuální možnosti bezpečnostního rizika, což znamená, že pro závěr o bezpečnostní nespolehlivosti postačuje již samotné podezření z existence bezpečnostních rizik (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, č. j. 5 As 44/2006 – 74).
70. Každé z bezpečnostních rizik, která Úřad u žalobce zjistil, tedy jak bezpečnostní riziko spočívající v chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost žalobce a může ovlivnit jeho schopnost utajovat informace, tak i bezpečnostní riziko spočívající ve stycích s osobou, která vyvíjí nebo vyvíjela činnost proti zájmu České republiky, obстоjí samo o sobě jako důvod, pro který nelze vyhovět žádosti o vydání osvědčení „Důvěrné“.
71. Tvrzení žalobce, že nikdy nepovoláné osobě nesdělil utajovanou informaci, tj. že se nedopustil porušení povinností na úseku ochrany utajovaných informací, není možné při úvahách o existenci bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 písm. e) zákona č. 412/2005 Sb., jakkoliv zohlednit, neboť se nejedná o znak „skutkové podstaty“ tohoto bezpečnostního rizika vymezený zákonem, ani o skutečnost, která by podle zákona existenci tohoto bezpečnostního rizika zpochybňovala či vyvracela. Totéž platí i pro argumentaci, v níž žalobce poukazuje na to, že za jeho působení v ÚZČ žádné informace neunikly, a že se během své dlouholeté kariéry u policie nedopustil žádného jednání, které by bylo kvalifikováno jako trestný čin, kázeňský nebo jiný přestupek. Tyto argumenty žalobce se zcela mýlí s nosnými důvody, na nichž je zbudován závěr žalovaného o existenci bezpečnostního rizika ve smyslu § 14 odst. 3 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., které žalobce naplnil udržováním nadstandardních kontaktů s osobami z veřejné a podnikatelské sféry v rozhodné době 10 let předcházejících podání žádosti o vydání osvědčení „Důvěrné“ (§ 14 odst. 4 zákona), a bezpečnostního rizika ve smyslu § 14 odst. 3 písm. d) zákona

č. 412/2005 Sb., spočívajícího ve stycích žalobce s osobou, která vyvíjí nebo vyvíjela činnost proti zájmu České republiky.

72. Zcela irelevantní pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí jsou pak tvrzení, v nichž žalobce poukazuje na své vzdělání, jazykové znalosti, úspěchy při budování policejního útvaru a ocenění, která za svou práci obdržel. Tyto okolnosti nejsou způsobitelné zvrátit závěry žalovaného o existenci bezpečnostních rizik na straně žalobce.
73. Co se týče úředních záznamů ÚOOZ o průběžném vyhodnocení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu ze dne 22.4.2013 a 23.4.2013 vyhotovených kpt. G. M., které jsou obsahem neutajované části správního spisu, jedná se toliko o jeden z listinných podkladů, ze kterých žalovaný při rozhodování vycházel. Z jejich obsahu (i označení) je zřejmé, z jakých podkladů zpracovatel vycházel, tedy že se jedná o interpretaci pořízených odposlechů, které jsou taktéž součástí neutajované části správního spisu. Tyto úřední záznamy jsou (v jejich rekapitulační části shrnující klíčové části hovoru) poměrně výstižným shrnutím komunikace zachycené pořízenými odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu, rozhodně je však nelze považovat za klíčový důkaz o nadstandardních vazbách žalobce na osoby, které vyvíjely nebo vyvíjejí činnost proti zájmům České republiky – tímto klíčovým důkazem jsou především zprávy příslušné zpravodajské služby nacházející se v oddělené části spisu, které přesvědčivě vypovídají o žalobcových vztazích s konkrétními osobami z veřejné a podnikatelské sféry, a to nejen těmi, které lze identifikovat z pořízených odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu, a též o jeho stycích s osobou, která vyvíjí nebo vyvíjela činnost proti zájmu České republiky.
74. Nelze přehlédnout, že závěr, k němuž dospěla kpt. G. M. v úředním záznamu ze dne 23.4.2013, totiž že žalobce *mohl* nelegálním způsobem opatřit výpis telekomunikačního provozu na prověřované telefonní číslo a získané výstupy prostřednictvím D. B. poskytnout subjektu označenému B_36, je formulovaný fakultativně a nikoliv kategoricky. Žalovaný, jenž tímto fakultativním závěrem zpracovatele úředního záznamu nebyl nijak vázán, v napadeném rozhodnutí neklade žalobci za vinu páčání takové nelegální činnosti; závěry, jimiž odůvodnil nevydání požadovaného osvědčení, jsou vystavěny na zjištění o bezpečnostních rizicích zcela jiného charakteru.
75. Není úkolem soudu ani žalovaného, aby se zabýval tím, z jakého důvodu nebyly výše zmíněné úřední záznamy ÚOOZ o průběžném vyhodnocení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu předány k prověření nadřízeným žalobce či Generální inspekci bezpečnostních sborů.
76. Na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí nemůže mít žádný vliv způsob, jakým jednotlivá státní zastupitelství reagovala na podání žalobce ze dne 19.12.2016, v němž vyslovil podezření na cílené vyhotovení úředních záznamů Policie ČR – ÚOOZ o průběžném vyhodnocení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a jejich následný únik do médií mající za cíl poškodit jeho osobu. Státní zastupitelství se především nijak nevyjadřovala k otázce bezpečnostní spolehlivosti žalobce. To je ostatně zcela logické, neboť autoritativní posouzení této otázky, která je klíčová z pohledu napadeného rozhodnutí, spadá do pravomoci žalovaného. Přehlédnout nelze ani skutečnost, že žalobcovo podání ze dne 19.12.2016 i úkony, jimiž jednotlivá státní zastupitelství na toto a

další navazující podání žalobce reagovala, byly učiněny až poté, co napadené rozhodnutí nabylo právní moci, a nejsou tak součástí skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a ze kterého soud v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání napadeného rozhodnutí vychází.

77. Z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se přezkumu rozhodnutí žalovaného, která jsou založena na utajovaných skutečnostech, jež nebyly účastníku bezpečnostního řízení zpřístupněny, plyne, že relevanci těch informací, jež účastníkovi řízení nebyly zpřístupněny, soud z úřední povinnosti přezkoumá i nad rámec žalobních námitek. Účastník řízení totiž nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li ani, co je jejich obsahem. V této specifické situaci to naopak musí být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2011 č.j. 7 As 31/2011 – 101). Tento „širší“ soudní přezkum se však týká výlučně utajovaných informací, které účastníku bezpečnostního řízení nebyly zpřístupněny. Pokud jde o skutečnosti a informace účastníku známe, platí i v tomto typu přezkumného soudního řízení, že soud napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumá v mezích žalobních bodů (námitky), které je žalobce povinen vtělit do žaloby podané v zákonem stanovené lhůtě. Podle § 133 odst. 1 věta první zákona č. 412/2005 Sb., tato lhůta činí 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Rozšířit žalobu o další žalobní body přitom žalobce může jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s.ř.s.).
78. V nyní projednávané věci žalobce v rozporu s § 71 odst. 2 s.ř.s. rozšířil žalobu o další žalobní námitky až po uplynutí lhůty pro podání žaloby. Zjevně opožděná je jeho námitka uplatněná v podání ze dne 7.12.2020, že od Úřadu nedostal konkrétní odpověď na svou žádost ze dne 12.10.2020 o sdělení osob, které se podílely na řízení o nevydání osvědčení „Důvěrné“, a to včetně osob orgánů státu a příslušné zpravodajské služby, které se byť i dílčím způsobem podílely na shromažďování poznatků, vlastní tvorbě a jejich postoupení Úřadu. Považoval-li žalobce z hlediska zákonnosti bezpečnostního řízení vedeného Úřadem za podstatnou znalost osob, které se na řízení podílely, měl se o to zajímat již v průběhu řízení a nikoliv až po více než čtyřech letech od jeho pravomocného skončení. Ostatně i ve věci řešené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25.3.2009 č.j. 2 As 83/2008 – 124, na který žalobce v této souvislosti poukázal, se stěžovatelka domáhala sdělení jmen úředních osob, které se měly podílet na řízení, ještě před vydáním rozhodnutí Úřadu ve věci samé. Postup Úřadu spočívající v nevyhovění výše zmíněné žádosti žalobce ze dne 12.10.2020 nemohl zatížit vadou správní řízení, které v té době bylo již více než čtyři roky skončeno. Soud k tomu dodává, že žalobci byla v době podání žaloby bezpochyby známa jména pracovníků Úřadu, které se jako úřední osoby podílely na bezpečnostním řízení, neboť se dne 17.12.2015 a poté prostřednictvím svého právního zástupce dne 21.4.2016 při nahlížení do příslušných bezpečnostních svazků vedených k jeho osobě seznámil s jejich obsahem, a tím i se jmény pracovníků Úřadu podílejících se jak na řízení v prvním stupni, tak na řízení o rozkladu.
79. Žalobce měl samozřejmě jako účastník bezpečnostního řízení právo na to, aby byl seznámen se jmény úředních osob, které budou vykonávat pravomoc Úřadu v bezpečnostním řízení v jeho věci. Soud nepochybuje o tom, že by mu Úřadem byla jména těchto úředních osob sdělena, pokud by o to v průběhu bezpečnostního řízení

požádal. Ze znění protokolu o pohovoru konaném dne 19.3.2015, jakož i ze znění dalších úkonů, které Úřad v průběhu bezpečnostního řízení vůči žalobci učinil, jsou nadto zřejmá jména úředních osob, které se na těchto úkonech podílely. To platí i pro rozhodnutí Úřadu ve věci samé, která v souladu s § 122 odst. 5 zákona č. 412/2005 Sb., obsahují jméno, příjmení, funkci a podpis zaměstnance Úřadu, který rozhodnutí vydal.

80. Na kopii usnesení rozkladové komise, kterou si právní zástupce žalobce vyžádal při nahlížení do spisu dne 21.4.2016, jsou uvedena jména všech členů rozkladové komise včetně JUDr. Mgr. R. V.. To, že JUDr. Mgr. R. V. je členem rozkladové komise, tedy žalobce zjistil nejpozději dne 21.4.2016 a nikoliv až při nahlížení do spisového materiálu na Městském soudu v Praze. Námitka podjatosti této osoby, kterou žalobce poprvé uplatnil až v podání ze dne 7.12.2020, je nejen opožděná (a tudíž nepřípustná) ve smyslu § 71 odst. 2 s.ř.s., ale je opožděná (a nelze k ní přihlížet) i podle § 90 odst. 3 zákona č. 412/2005 Sb.
81. Jména osob, které se v bezpečnostním řízení podílely na výkonu pravomoci Úřadu, byla tedy žalobci známa, a hodlal-li namítat jejich podjatost, měl tak učinit včas. K jeho poukazu na ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu postačí uvést, že aplikace tohoto ustanovení v bezpečnostním řízení vedeném Úřadem nepřichází v úvahu, a to s ohledem na shora citované ustanovení § 159 zákona č. 412/2005 Sb.
82. Co se týče jmen pracovníků příslušné zpravodajské služby a příslušného orgánu státu, které na žádost Úřadu předložily výsledky šetření, jež byly podkladem pro rozhodnutí Úřadu v jeho věci, žádný právní předpis žalobci jakožto účastníku bezpečnostního řízení nepřiznává právo na jejich sdělení, a to tím spíše, jsou-li jejich jména obsahem listin klasifikovaných příslušným stupněm utajení, které žalobci nebyly zpřístupněny.
83. Opožděná, a tudíž nepřípustná je též námitka systémové podjatosti, kterou žalobce v podání ze dne 7.12.2020 dovozuje z podezření, že Mgr. R. B., JUDr. Mgr. R. V., Mgr. J. B., bratr J. B. a Bc. J. L. páchali trestnou činnost spočívající v rozhodování o udělení či neudělení bezpečnostní prověrky za úplatu. Soud k této námitce uvádí, že systémovou podjatost správního orgánu nezakládá podezření na trestnou činnost, které se měla dopustit jeho konkrétní úřední osoba. Z protiprávní (trestné) činnosti jednotlivce, popř. jednotlivců totiž nelze dovozovat systémovou podjatost všech úředních osob jednajících za daný správní orgán. Dále je nutno uvést, že žalobcem zmíněné články publikované na internetových portálech vyjadřují toliko subjektivní stanovisko autora a v žádném případě nepostačují k závěru, že výše jmenované osoby skutečně páchaly trestnou činnost. Žalobce nadto nikdy netvrdil, že by byl ze strany Mgr. R. B. či JUDr. Mgr. R. V. v souvislosti s bezpečnostním řízením vedeným v jeho věci vydírán, nebo že by mu byla nabídnuta možnost ovlivnění výsledku bezpečnostního řízení za úplatu. Z ničeho tak neplyne, že by se výše jmenované osoby měly trestné činnosti, se kterou je zmíněné články publikované na internetových portálech spojují, dopustit i vůči žalobci. Tvrzení žalobce, že V. mohl se svými kontakty na NBÚ zásadně ovlivnit řízení v jeho věci, je pouhou spekulací, která není ničím podložena, stejně jako další žalobcovo tvrzení, podle něhož příslušníci ÚOOZ využili kompromitující materiály na vedoucí pracovníky BIS k tomu, aby přesvědčili příslušníky BIS k sepsání utajované zprávy, která vedla k odebrání dříve vydaného osvědčení žalobci a k nevydání nového osvědčení.

84. V této souvislosti nelze přehlédnout ani skutečnost, že JUDr. Mgr. R. V. byl toliko jedním ze členů rozkladové komise jmenované ředitelem Úřadu podle § 130 odst. 2 zákona č. 412/2005 Sb. Rozkladová komise je poradním orgánem ředitele Úřadu, který mu v řízení o rozkladu předkládá návrh rozhodnutí. Tímto návrhem rozkladové komise však ředitel Úřadu není při rozhodování ve věci samé vázán. Jestliže tedy rozkladová komise plní úlohu poradního orgánu, nelze na její členy pohlížet jako na úřední osoby příslušného správního úřadu, které ve věci jednají a rozhodují.
85. Mezi opožděné námitky, ke kterým soud nemohl při přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí přihlížet, patří i ty, jimiž žalobce v podání ze dne 6.10.2020 brojil proti úředním záznamům ze dne 22.4.2013 a ze dne 23.4.2013 o průběžném vyhodnocení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, a dále i ty, v nichž argumentuje nezákonností příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a porušení § 88 odst. 8 trestního řádu ze strany NCOZ. To, že (neutajovanou) součástí spisového materiálu jsou předmětné úřední záznamy ze dne 22.4.2013 a ze dne 23.4.2013, jakož i přepisy vybraných odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu prováděných v rámci několika odposlechových akcí, bylo žalobci nepochybně známo, neboť se s obsahem bezpečnostního svazku vedeného k jeho osobě opakovaně seznámil (k tomu viz výše). Veškeré námitky vztahující se k uvedeným listinným podkladům rozhodnutí, a stejně tak i námitky proti soudem vydanému příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu měl tedy uplatnit ve lhůtě stanovené zákonem pro podání žaloby, což zjevně neučinil. Soud k tomu na okraj dodává, že předmětem řízení v nyní projednávané věci není posouzení toho, zda příslušný policejní orgán po pravomocném skončení trestní věci, v níž byl nařízen odposlech a záznam telekomunikačního provozu, splnil informační povinnost uloženou mu ustanovením § 88 odst. 8 trestního řádu, ale posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí a řízení vedeného žalovaným, které jeho vydání předcházelo.
86. Soud závěrem uvádí, že ve smyslu závěrů, které zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.11.2011 č.j. 7 As 31/2011 – 101, nebyl vázán rozsahem žalobních bodů, pokud jde o informace, které žalobci nebyly zpřístupněny, nicméně ani v rámci „širšího“ přezkumu jejich relevance nezjistil žádné pochybení, které by mohlo vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
87. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
88. Jelikož žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 11. února 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu